

MARTS 2018 NR. 99

RØD+GRØN

Tema: Østeuropa – fra beton til plastic

De sidste 30 år har været turbulente for landene i det østlige Europa. I denne måned ser Rød+Grøn nærmere på, hvordan vores naboer mod øst har udviklet sig, siden muren faldt og EU begyndte at bejle til gamle sovjetstater.

Side 12-23

INDHOLD

Måneden der gik	3
Kort nyt fra Folketinget	5
Kampen mod fattigdomsreformerne	6
EU vil opruste med forsvarsunion	7
Ny energiaftale på vej	8
Det grønne programseminar	9
Når fremskridt gror i en regn af bomber	10-11
SUFs landsmøde 2018	24
Debat og annoncer	26-31
Nyt fra Hovedbestyrelsen	30
Kulturstafetten	32

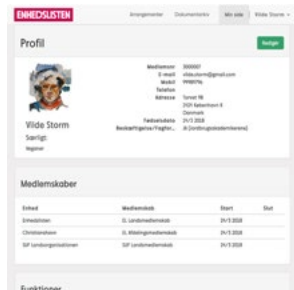
Tema: Østeuropa – fra beton til plastic 12-23

De forgangne tre årtier har været turbulente for Østeuropa. I dette tema ser Rød+Grøn nærmere på, hvordan vores naboer mod øst har udviklet sig, siden muren faldt og EU begyndte at bejle til gamle sovjetstater.

Vi skal vinde storkonflikten 4-5

Når de offentligt ansattes strejke begynder 4. april, er det den vigtigste styrkeprøve mellem lønmodtagerne og arbejdsgiverne i årtier. Konflikten handler konkret om løn og arbejdstid. Men der er langt mere på spil, så vi skal yde fuld opbakning hele vejen, så lønmodtagerne vinder.

Nyt medlemssystem på trapperne 25

I slutningen af april åbner Enhedslistens nye medlemssystem. Det lyder måske kedeligt, men det får betydning for alle Liste Ø's medlemmer. Og hvorfor så det? Rød+Grøn har spurgt Nina Ericsson, der står i spidsen for projektet.

RØD+GRØN

Redaktør: Simon Halskov

Redaktion: Gunna Starck, Anne Overgaard, Sarah Glerup, Nina Ericsson, Mikkel Lauritzen, Jon Burgwald, Lars Hostrup, Lole Møller, Mikael Hertoft, Eva Hyllegaard, Tamara Rønbach og Maria Prudholm.

Art Director: Maria Prudholm

Layout: Tobias Frost

Kontakt: medlemsblad@enhedslisten.dk
ISSN: 1903-8496

Abonnementspris:
Uden medlemskab af
Enhedslisten: 150 kr./år
Institutioner: 250 kr./år
Medlemmer modtager automatisk bladet.

Administration/abonnement: 33 93 33 24

Næste deadline: 3. april kl. 9:00

Debatindlæg: Send til:
debat@enhedslisten.dk

Udgives af: Enhedslisten

Forsidefoto: Marco Fieber,
Flickr.com (CC BY-NC-ND 2.0)

Fotos, der er hentet på Flickr, må gengives under samme Copyright-licens, som de er udgivet under på Flickr.com.

Oplag: 9.100

Tryk: KLS Grafisk Hus

RETNING

Vi skal turde gå mod strømmen

Hvor ubehageligt det end er, må vi i Enhedslisten indse, at udlændingebatten bliver valgkampens slagnummer. Ikke bare de sædvanlige udgydelser fra DF vil vi komme til at høre på; Socialdemokraterne halsør bagefter, mens Venstre forsøger at følge trop. V og S overgår i deres bejlen til DF hinanden i at fodre den indre svinehund. De må virkelig hygge sig i DF.

Enhedslistens forsøg på at bringe blot en smule saglighed, realisme og anstændighed ind i debatten har ingen interesse. Indvandring og flygtninge rodes sammen i en pærevælling, nye historier med burkaer, tvungen vuggestue, parallelsamfund, opdragelsesrejser, dobbelt straf – vi har sikkert glemt noget – kommer i en lind strøm. Og hver gang tænker vi, at nu er bunden nået, men nej, nye dæmoniseringer er konstant i støbeskeen.

Hvordan skal Enhedslisten midt i en shitstorm blive den anstændige stemme, der sådan er brug for? Hvordan undgår vi selv at blive inficeret med den racistiske bacille? Og hvordan

kan vi omforme vreden over, at vores medmennesker bliver behandlet sådan, til en politik, der kan samle og gøre op med den os-og-dem-strategi, der åbenlyst bliver praktiseret? Det vigtigste her er at gennemskue og italesætte dæmoniseringen. Vi skal ikke gå ind på præmissen om, at "de" er sådan og sådan. Vi skal gå mod strømmen, men selvfølgelig også tage skarpt afstand fra de enkelte forslag, der ofte er pakket ind i en pludselig opstået omsorg for de stakkels undertrykte kvinder, de kontrollerede børn, de truede homoseksuelle. Den med omsorgen skal vi ikke hoppe på men finde ud af, hvor vi skal vi lægge snittet for at komme ind i debatten uden at gå på kompromis.

Hele debatten gennemsyres af frygt og afsky. Det er åbenlyst, at hverken venstrefolk, konservative eller socialdemokrater kan fordrage de mennesker. Der sidder muligvis et par medlemmer på de bageste rækker hos S og V med en dårlig smag munden, men de holder lav profil. Dem er der ikke nogle af hos DF.

Foto: Mark Knudsen

»Det vigtigste er at gennemskue og italesætte dæmoniseringen. Vi skal ikke gå ind på præmissen om, at "de" er sådan og sådan.«

Gunna Starck
Medlem af Enhedslistens hovedbestyrelse

Foto: Niels Gether

● MÅNEDENS BILLEDE

Den 8. marts, Kvindernes Internationale Kampdag, bød også i år på en masse gode demonstrationer og spændende arrangementer. Her er et muntert øjeblikket fra demoen "Feminister på Gaden" indfanget.

● DEN GODE NYHED

Regeringen stopper al fremtidig efterforskning og udvinding af olie, gas og skifergas på land og i de indre danske farvande.

- Det er en kæmpe sejr for klimabevægelsen i Danmark og noget, som Enhedslisten sammen med lokalsamfund og miljøorganisationer længe har kæmpet for. Særligt de lokale grupper mod skifergas i Nordjylland og Lolland-Falster har grund til at være stolte i aften, siger Enhedslistens energiordfører Søren Egge Rasmussen.

● DEN DÅRLIGE NYHED

Der vil fortsat kunne efterforskes og udvindes olie og gas i Nordsøen.

- Hvis vi skal bremse klimaforandringerne, er det pinedød nødvendigt, at vi lader størstedelen af de fossile brændsler blive i undergrunden. Det næste skridt er, at den danske regering stopper alle nye tilladelser til udvinding og efterforskning i Nordsøen også. Det er noget, som Enhedslisten fortsat vil arbejde behårdt på at opnå, garanterer Søren Egge Rasmussen.

● CITATET

» Vi fortæller dem, at de ikke kan strejke, men at det overenskomstresultat, der nu bliver forhandlet, også vil gælde dem. «

Søren Fibiger Olesen,
formand for Kristelig Fagbevægelse (Krifa)

Foto: Pressefoto, Krifa

ENHEDSLISTEN STØTTER VELFÆRDENS HELTE

I Enhedslisten stiller vi os ubetinget på de offentligt ansattes side – og der er råd til at indfri deres krav.

● OK18

Anders Olesen, faglig koordinator

Det er ikke noget nyt i vores støtte til de offentligt ansatte. Men det er nyt, at de offentlige fagforbund har indgået en musketered – at medlemmer, tillidsfolk og forbundsledelserne på tværs af fag og på tværs af stat, kommuner og regioner nu står samlet og støtter hinandens krav. Det er nyt, at over 60 procent af befolkningen bakker de offentligt ansatte op, mens kun ni procent står på de statslige, kom-

munale og regionale arbejdsgiveres side. Det er nyt, at der på en og samme tid vokser bevægelse op i alle fag. Det er nyt, at der fra de privatansattes side også udvises stor solidaritet overfor de offentligt ansatte.

Uanset hvordan den nuværende konflikt måtte ende, er der sket noget nyt.

Vi er på lønmodtagernes side

De offentligt ansattes arbejdsvilkår handler om vores alles velfærd. Alligevel har Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, der kalder sig velfærdspartier, stemt for lockouten.

Enhedslisten er tidligere blevet beskyldt for at blande sig i overenskomstforhandlinger, senest ved OK17 på det private arbejdsmarked. Vi blander os ikke, vi stiller os ensidigt på løn-

modtagernes side. Det burde andre, der kalder sig arbejderpartier, også gøre.

Den nye udvikling i fagbevægelsen støtter vi, og Enhedslistens faglige tillidsfolk vil være at finde i forreste række. Samlet skal vi skabe opbakning til en ny udvikling. De næste skridt bliver kampen om omfordeling af værdierne og kortere arbejdstid.

De offentligt ansattes arbejdsvilkår handler om vores alles velfærd.

Alligevel har Socialdemokratiet og Dansk Folkeparti, der kalder sig velfærdspartier, stemt for lockouten.

SÅDAN HJÆLPER DU VELFÆRDENS HELTE

SOM PRIVAT ANSAT:

- Del information om konflikten ud til dine kolleger – få materiale i din fagforening eller fra Enhedslisten.
- Bed din tillidsrepræsentant om, at I laver et klubmøde eller at bestyrelsen sender en udtalelse til støtte for de offentligt ansatte.
- Inviter en offentligt ansat til at fortælle i frokostpausen om deres krav og aktiviteter.
- Tag del i lokale arrangementer (f.eks. møder, demonstrationer, Facebook) om overenskomsten – solidaritet mellem alle faggrupper betyder meget for dem, som skal i konflikt.
- Bliver der konflikt, så tag snakken op om, hvordan den bliver aktiv for alle ansatte. Hvis du er privatansat, så handler det om synlig solidaritet.

SOM OFFENTLIGT ANSAT:

- Hold hurtigst muligt et møde for alle kolleger – det er meget bedre at snakke om en mulig konflikt i fællesskab, så ingen står alene med bekymringer og tvivl.

- Start allerede nu med at informere de borgere, som I hjælper med jeres arbejde, om at konflikten skyldes arbejdsgiverne og de politikere, som i forvejen sparer på velfærden. Bedre velfærd er også bedre vilkår for offentligt ansatte.
- Forbered konflikten i god tid. Sørg for, at alle kommer med i konflikten – gør det klart for ledelsen, at de ikke skal bryde strejken. En sideeffekt er, at jeres konfliktforberedelser trænger opad og udad, så arbejdsgiverne konstant mindes om jeres stigende villighed til at tage konflikten.
- En aktiv konflikt starter med, at alle kolleger synes, de er inviteret til at deltage – og føler sig spurgt og inddraget i, hvordan konflikten skal køre. Jo større lokal medbestemmelse, desto større aktivitet og selv-tillid i fællesskabet.
- Konflikten kan ikke vindes af offentligt ansatte alene. Gå over til de nærmeste private arbejdspladser og fortæl om jeres krav. Vær synlige for alle borgere i lokalområdet, så det ikke er arbejdsgiverne og medierne, der bestemmer den offentlige mening.

SYNLIGHED OG FÆLLESSKAB LOKALT:

- Vær med i byens OK-aktiviteter. Fællesskabet fylder byen, og jo flere, vi er, desto stærkere står lønmodtagerne.
- Mød frem til fagbevægelsens demonstrationer. Tag dine kolleger, venner og familie i med – det bliver en fest.
- "Vi støtter velfærdens helte" – Sæt en plakat op i din opgang, på jobbet eller et andet sted.
- Vær med til at synliggøre støtten til velfærdens helte på torvet, trafikknudepunkter og ved de store offentlige arbejdspladser.
- Læg pres på borgmesteren og byrådet. Stil forslag i byrådet om henvendelse til KL om at indgå i positive forhandlinger.
- Skriv et læserbrev om borgmesteren og byrådets ansvar for lockouten.
- Skriv eller del Facebook-opslag om, hvorfor du støtter velfærdens helte.

Musketere i kitler og kansas var 12. marts mødt op foran Forligsinstitutionen for at støtte de offentlige forhandlere.

Foto: Peter Jonassen

MURERSVENDEN LOUIS: DERFOR STØTTER JEG VELFÆRDENS HELTE

Det er vigtigt for mig, at vi gør vores bedste for at tiltrække de bedste, når mine børn skal passes, mens jeg er på job. De borgerlige plejer at bruge det som hovedargument, når de selv skal have en fortræffelig hyre. Ordentlige løn- og arbejdsvilkår tiltrækker de bedste.

Det er også hamrende vigtigt, at vejene er ryddede og rengjorte, når mine kollegaer og jeg skal på arbejde. Det er ligesom forudsætningen for, at vi kan komme frem. Hvorfor vil vi ikke have de bedste der?

Eller hvad med noget så jordnært som sanitet? Det er da uvurderligt, at vi har dygtige og engagerede folk, der har lyst til at beholde jobbet i mange år på vores rensningsanlæg og lignende steder. De skal ikke bare kigge efter nye job konstant, mens de er der.

Eller når jeg skvatter i et stykke plastic på jobbet og brækker armen. Så er det da både i min og min arbejdsgivers interesse, at jeg hurtigt bliver lappet ordentligt sammen af dygtigt personale med rutine og flair for ordentligt arbejde. Så kan jeg komme tilbage på arbejdet i en vis fart.

Det private erhvervsliv har gennem de seneste år oparbejdet kæmpe overskud. Ikke på trods af en stor offentlig sektor. Men også på grund af en offentlig sektor, som leverer den infrastruktur, den private sektor er afhængig af. Alligevel skal vi høre på, at de offentligt an-

satte intet leverer og kun vil have. Tænk sig, at være med til at skabe et overskud i samfundsøkonomien og være så fræk at komme og kræve sin del af kagen.

Sophie Løhde, Michael Ziegler og resten af banden kan lockoute lige så tosset, de vil. Jeg støtter de offentligt ansatte! Min livskvalitet er afhængig af en ordentlig velfærdsstat. Også når jeg ikke er syg.

» Min livskvalitet er afhængig af en ordentlig velfærdsstat. Også når jeg ikke er syg.«

Louis Jacobsen
murersvend

Folketingsgruppen rokerer

I begyndelsen af marts gik Johanne Schmidt-Nielsen på barsel og blev afløst af Rosa Lund. I den anledning foretog Enhedslistens folketingsgruppe en større ordførerrokade.

Nikolaj Villumsen overtager udlændinge, asyl og integration og forbliver i Europarådets parlamentariske forsamling. Rosa Lund overtager retsombudet fra Rune Lund. Søren Søndergaard bliver ny udenrigsordfører i stedet for Nikolaj Villumsen. Stine Brix overtager indfødsretsordførerskabet fra Johanne Schmidt-Nielsen. Rune Lund overtager finansområdet fra Pelle Dragsted. Endelig overtager Eva Flyvholm beredskabsordførerskabet fra Nikolaj Villumsen og teleordførerskabet fra Søren Egge Rasmussen.

Regeringen svigter beboerne i udsatte områder

Regeringens udspil om udsatte boligområder er virkningsløs symbolpolitik, mener Enhedslisten.

- Højrefløjen med Venstre i spidsen har siddet på flertallet stort set uden pauser siden 2001. I al den tid har de svigtet beboerne i udsatte boligområder. De er kommet med det ene forslag efter det andet om straf, straf, straf. Og lige lidt har det virket, påpeger Pernille Skipper og uddyber:

- Det er komplekse problemer med arbejdsløshed, fattigdom, kriminalitet, sociale problemer, sprog og integration viklet ind i hinanden, der præger områderne, forklarer hun.

Pernille Skipper råder til, at man fremover lytter til fagpersoner, beboere og andre, der rent faktisk ved noget om problemerne.

Mindre demokrati giver ikke bedre uddannelser

Udvalget for bedre Universitetsuddannelser er kommet med deres anbefalinger. Om end der er positive elementer er Eva Flyvholm bekymret over flere af forslagene.

- De studerende og underviserne har været inddraget for lidt, og erhvervslivets interesser har fyldt for meget. Forslaget om at svække studienævnenes rolle er ødelæggende for demokratiet. Det er et elendigt afsæt for at styrke vores universiteter og forskningsmiljøer, siger hun og fortsætter:

- Jeg forstår heller ikke ønsket om kortere uddannelser og mere bachelorarbejdsmarked. De internationale erfaringer er, at det giver dårligere kvalitet, dårligere arbejde og dårligere løn, og det har vi ikke brug for i Danmark.

Foto: Mark Knudsen

STYRK KAMPEN MOD FATTIGDOMSREFORMERNE

Det skal kunne betale sig at arbejde, siger politikerne bag fattigdomsreformerne. De kan ikke dokumentere, at reformerne virker. Men det kan dokumenteres, at flere bliver fattigere. De øger også utrygheden blandt lønmodtagerne.

● Arbejdsmarked

Finn Sørensen, arbejdsmarkedsordfører

Det er ikke underligt, at antallet af arbejdskonflikter har været lille i mange år. Der har været krise, og trygheden for lønmodtagerne er udhulet kraftigt. Ca. 85.000 har mistet dagpengereetten, siden RSSF-regeringen gennemførte VKO's dagpengereform, og mange ryger ud til "selvforsørgelse" – dvs. ingen. Reglerne for sygedagpenge er strammet. Antallet af tilkendelser af førtidspensioner er dykket til det halve, tusindvis af alvorligt syge parkeres på ressourceforløb og kontanthjælp. Antallet af fattige familier eksploderer som følge af kontanthjælpsloft, 225 timers-regel og integrationsydelse. Det er blevet voldsomt dyrt at blive arbejdsløs eller ramt af en arbejdsulykke.

Brug for en værdig reform

Toppen i LO og FTF ønsker ikke konfrontation.

De indgår hellere i trepartsaftaler, selvom de kommer til at betale en høj pris for nogle mindre forbedringer. Det gælder f.eks. det seneste dagpengeforlig, som gør det muligt at forlænge dagpengeperioden i op til et år. Men prisen har været yderligere forringelser for timelønnede, nyuddannede, langtidsledige og medlemmer på supplerende dagpenge. Prisen er også, at S har bundet sig til VK-regeringens to-årige dagpengeperiode og fordobling af kravet til genoptjening af dagpenget.

Nu begynder konsekvenserne at melde sig, og det har fået en række lokalafdelinger i 3F og FOA til at kritisere nogle af forringelserne. Det sker i endnu højere grad i forhold til reformen af førtidspension og fleksjob, som skal evalueres her i foråret. Mere end 60 faglige og andre organisationer har opstillet seks krav, som kan forbedre de syges retssikkerhed og levevilkår væsentligt. Forbundene kører kampagne under overskriften "Værdig reform", og LO og FTF er blevet presset til at støtte de fleste af kravene. Også den kamp løfter vi ind på Christiansborg, samtidig med at de reformramte selv sætter dagsorden gennem Jobcentrets Ofre og Næstehjælperne. Forligspartierne er i defensiven, men presset skal fastholdes.

Sossernes dårlige aftaler

Vi får ingen hjælp af Socialdemokratiet i den kamp. Men når det gælder kampen mod kontanthjælpsloft og 225 timers-regel, er de aktive – indtil de selv kommer i regering. De har nu op-

fundet en ny undskyldning for ikke at afskaffe kontanthjælpsloft og 225 timers-regel, så snart lejligheden byder sig: Der skal nedsættes en ydelseskommision. Det kan de arbejdsløse jo ikke betale husleje med! Deres kritik af integrationsydelsen er helt forstummet, ligesom de åbner for yderligere stramninger under dække af "bedre integration". R, SF, Å og Ø er enige om, at fattigdomsydelserne skal væk.

Vi må øge presset på socialdemokraterne. Problemet er, at de har bundet sig i en lang række dårlige forlig, og at de hellere vil brække en arm på langs, end at opsiges dem. Flere mandater til Enhedslisten vil ikke i sig selv ændre på det. Det kræver et langt større pres udefra. Vi skal skridt for skridt udvikle modstanden i fagbevægelsen. Medlemmerne skal kunne se, at vi er forrest i kritikken og med konkrete forslag til forbedringer, hver eneste gang de negative konsekvenser viser sig.

Det arbejder vi efter på Christiansborg. Det skal følges op lokalt i kommunerne, for det er jo her, konsekvenserne melder sig for de arbejdsløse og de syge.

Det er ved at gå op for flere og flere lokale fagforeninger, at hvis de skal rejse krav til forbedringer af medlemmernes vilkår, så skal de samarbejde med Enhedslisten. Det skulle gerne blive en god vane hos mange flere, men det kræver, at vores partiafdelinger lokalt op søger et tæt samarbejde med fagbevægelsen, og at vores fagligt aktive rejser dagsordenen i deres fagforening.

EU VIL OPRUSTE MED FORSVARUNION

EU har altid drømt om at blive en militærstormagt med fælles forsvar. Nu skal drømmen opfyldes via EU-støttet indkøb og udvikling af bomber og kanoner.

● EU

Maj Aslett-Rydbjerg, rådgiver for GUE/NGL

Den 6. marts mødtes EU's forsvarsministre for første gang i det, der i EU-jargon hedder PESCO-format. PESCO står for 'permanent struktureret samarbejde inden for sikkerheds- og forsvarspolitik'. Det er en ny union i unionen, hvor 25 EU-lande har givet hinanden håndslag på at styrke EU's militære slagkraft via et permanent samarbejde om træning og militære kapacitet og operationer. Samtidigt har de lovet at øge deres forsvarsbudgetter.

PESCO er det første konkrete skridt mod etableringen af EU's sikkerheds- og forsvarsunion, som ifølge Juncker, Tusk, Merkel og Macron skal være fuldt udrollet i 2025. Unionen skal gøre EU mindre afhængig af NATO, ved at EU selv hurtigt og effektivt kan reagere på konflikter og krige, som opfattes som en trussel mod EU's grænser eller interne sikkerhed. "Reagere" er en pæn måde at sige "sætte militært ind", men det dækker også over cybersikker-

hed, kontrol med migration og bekæmpelse af terror og organiseret kriminalitet.

Papirtiger eller militærstormagt?

Foreløbigt er sikkerheds- og forsvarsunionen et politisk skrivebordsprojekt. Men Trump, Putin og Brexit har givet EU blod på tanden. Samtidigt har EU skiftet taktik. I stedet for at løbe panden mod en mur af suverænitetsbekymringer, vil EU bruge velafprøvede redskaber til at skabe integration på forsvarsområdet: penge, pres og koordination.

Det nyoprettede PESCO skal sikre koordinering af træning og indkøb og udvikling af militæriskram og teknologi. Groft sagt er målsætningen, at EU skal have flere og bedre våben, og at de skal kunne bruges bedre sammen. PESCO er ikke en EU-hær, men idéen er selvfølgelig, at samarbejdet skal gøre det nemmere og hurtigere at igangsætte EU-militæroperationer, som styres fra EU's nye militære hovedkvarter. Det er frivilligt at deltage i PESCO, men har man sagt ja, forpligter det.

Parallelt med PESCO er der blevet etableret en årlig evalueringsmekanisme, som skal lægge pres (med landespecifikke anbefalinger) på de lande, som sækker bagud. Den model kender vi fra samordningen af økonomisk politik inden for EU.

Sidst men ikke mindst skal EU's nye forsvarsfond – med en betydelig bunke penge – sikre,

at det er lukrativt at samarbejde. Hvor politiske brandtaler har fejlet, skal økonomiske incitamenter sejre!

Forsvarsfonden er også en kæmpe håndsrækning til EU's forsvarsindustri. Så skulle medlemslandene være træge i optrækket, har EU købt sig til en ny magtfuld lobbygruppe.

Tiden vil vise, om EU's militære stormagtsdrømme går i opfyldelse, eller om det forbliver en papirtiger. En ting er sikker: EU skruer op for våbenkampløbet med flere kampfly, tanks og droner.

Danmark er ikke med, men...

Takket være forsvarsforbeholdet deltager Danmark ikke i bestræbelserne på at skabe et fælles EU-forsvar. Men Danmark deltager i oprustningen. Dels gennem det nye forsvarsforlig og dels ved, at regeringen bakker op om EU's forsvarsfond og udviklingen af et indre forsvarsmarked.

Som Lars Løkke Rasmussen konstaterer: "Den her forsvarsfond er jo i virkeligheden et industripolitisk instrument. Det danske forbehold gælder jo den danske stat, det gælder ikke danske virksomheder (Politiken, 22. juni 2017)."

Regeringen håber altså, at Danmark kan opruste med billigere EU-støttede våben, som er EU-kompatible, hvis danskerne en dag opgiver forbeholdet. Vi må stå fast på forbehold og nedrustning!

Foto: William Murphy, Flickr.com (CC BY-SA 2.0)

GRØN ENERGI SKAL TILBAGE I HØJSÆDET

For seks år siden var Enhedslisten med i et af de største forlig i vores partis levetid. Energiforliget i 2012 var langt fra perfekt, men det var med til at udstikke en grøn energipolitik, som, på trods af mere eller mindre sorte regeringer lige siden, har holdt os på en relativt grøn sti, når det kommer til vores energipolitik. Nu begynder forhandlingerne om et nyt energiforlig.

● Energifa tale

Jon Burgwald og Søren Egge Rasmussen

Vores energipolitik er en hjørnesteen i den danske indsats for at bremse klimaforandringerne. En række lande i EU modarbejder de målsætninger, der er brug for, hvis vi skal holde de globale temperaturstigninger under de kritiske to grader. Derfor er det heller ikke nok, hvis vi, som regeringen ønsker, bare lever op til EU's fastsatte målsætninger. Vi må vise, at Danmark tør sigte højere.

Blå blok hænger i bremsen

Danmark har historisk vist, at vi kan være en inspirationskilde for andre lande i forhold til en grøn omstilling. Med kraftvarmeværker, vindmøller og pumper viste vi vejen for, hvordan vi kan komme den sorte energi til livs på en måde, som ikke ødelægger vores vel-

færdssamfund – tværtimod. Den grønne omstilling i 90'erne skabte grønne, gode job til mange mennesker, samtidig med at vi reducerede mængden af kul, som ofte blev udvundet under forfærdelige forhold i oprindelseslandene.

Og det er vigtigt at huske. Selvom vi ikke længere er helt i front i den grønne udvikling, har Danmark stadig et kæmpe potentiale til at gå forrest og vise, at man kan kombinere en grøn dagsorden med et stærkt, socialt samfund. De er ikke hinandens modsætninger, tværtimod er de på mange måder hinandens forudsætninger.

Regeringen har i skrivende stund kun meldt en enkelt målsætning ud, nemlig at 50 procent af Danmarks energiforbrug i 2030 skal komme fra vedvarende energikilder. Det er langt fra nok! Vi skal have flere og mere ambitiøse mål. Der skal fut på den grønne omstilling, og vi skal sikre, at den ikke sker hen over hovedet på den almindelige borger. Derfor skal kullene ud af Danmark inden for de næste syv år, mens vi skal turde sætte et mål på 60 procent vedvarende energi i 2030. Et mål, som er ambitiøst og presser os til at tænke og agere grønnere. Men det skal også ske på en måde, hvor vi øger muligheden for lokalt ejerskab og engagement i udbygningen af den vedvarende energi, så det ikke kun er multinationale selskaber, der sætter sig på energiproduktionen.

Den vedvarende energi står over for en rivende udvikling, hvor alle internationale ener-

giscenarier (med undtagelse af Greenpeaces) har undervurderet udbygningen af vedvarende energi. Men alle former for vedvarende energi er ikke lige gode – eller for den sags skyld lige vedvarende.

Ud med biomassen

Danmark importerer store mængder resttræ fra udlandet, som bruges som biomasse i de store, centrale kraftvarmeværker. CO₂-regnskabet er, særligt på den korte bane, særdeles tvivlsomt og der kan ofte sættes spørgsmålstegn ved, hvor bæredygtigt naturen bliver behandlet i de områder, hvor træet kommer fra. I 2012 besluttede forligsparterne derfor også, at man skulle indfase en afgift på biomasse. Det ignorerede de fleste andre forligsparter desværre efterfølgende.

Hvis vi skal begrænse biomassen i Danmark, er det vigtigt, at vi allerede nu begynder at investere i teknologier som geotermi, som så stille og roligt kan tage over. Og det er kun rimeligt, at vi finansierer det gennem en afgift på biomassen.

Enhedslisten har altid haft høje ambitioner, også på miljøets vegne, og derfor vil vi kæmpe hårdt for det bedst mulige forlig. Desværre forhandler vi på et tidspunkt, hvor den grønne dagsorden har svære kår, og hvor den regering, som leder forhandlingerne, mener, at alle grønne tiltag skal være så billige som muligt. Vi vil dog love, at vi kæmper alt hvad vi kan for, at Danmark får den grønne energi tilbage i højsædet!

Danmark importerer store mængder resttræ fra udlandet, som bruges som biomasse i de store, centrale kraftvarmeværker. CO₂-regnskabet er, særligt på den korte bane, særdeles tvivlsomt og der kan ofte stilles spørgsmålstegn ved, hvor bæredygtigt naturen bliver behandlet i de områder, hvor træet kommer fra.

Foto: David Dodge, Flickr.com (CC BY-NC-SA 2.0)

Foto: Steve McFarland

VI SKAL LAVE GRØN OMSTILLINGSPOLITIK PÅ ALLE OMRÅDER

Hvordan kan vi bruge delprogrammet til at få klima, miljø og natur med i al Enhedslistepolitik? Det grønne programseminar gav flere gode bud.

● Grønt delprogram

Finn Kjeller,
medlem af Enhedslistens miljøudvalg

Henved 100 Enhedslistemedlemmer diskuterede grønnt delprogram på Ørestad Gymnasium den 10. februar. Efter spændende oplæg og workshops var tiden kommet til en fremadrettet paneldebat om, hvordan delprogrammet kan bruges.

– Det er vigtigt, at vi har det grønne perspektiv med i alting, sagde folketingsmedlem Eva Flyvholm og uddybede:

– Det handler ikke bare om at gøre tingene lidt grønnere, men om en grundlæggende samfundsmæssig omstilling. Om at vi skal leve og producere på en meget anderledes måde. Det bliver stadig tydeligere, at vi er nødt til at gøre det så hurtigt som muligt.

Samfundet kan indrettes grønnere

Grøn omstilling og vækst i økonomien hænger ikke sammen, påpegede faglig koordinator Anders Olesen.

– Den store udfordring er at få folk med på, at samfundet kan indrettes på en anden måde. Her er det vigtigt, at vi sætter fokus på det nødvendige arbejde – det, der skal udføres, for at vi har gode boliger, mad, tøj, møbler og

transport. Vi skal have produkter af højere kvalitet, og det vil ikke alene give beskæftigelse, men også arbejdsglæde.

Anders Olesen oplyste, at der arbejdes på at få miljømæssigt progressive faglige organisationer til at arbejde sammen – og til at gå sammen med miljøorganisationerne.

Marianne Frederik, medlem af hovedbestyrelsen og regionsrådsmedlem i Hovedstaden, understregede, at delprogrammet skal udmøntes i et handlingsprogram på en masse områder.

– Eksemplerne skal udvikles, så vi kan blive meget bedre til at gennemføre politikken aktivt, både parlamentarisk og ikke-parlamentarisk. Samtidig skal vi blive bedre til at samarbejde mellem regionsråd og byråd, og skabe en dialog på tværs af partiet om ideer.

Hvad stopper os?

Men hvad hindrer lige nu den grønne politik i at gennemsyre alle politikområder i Enhedslisten, på Christiansborg, i hovedbestyrelsen eller i det faglige arbejde, ville ordstyrer Maria Temponeras vide.

» Delprogrammet forsøger at etablere en sammenhæng mellem det grønne og det røde.«

Per Clausen
tidl. miljøordfører

– Først og fremmest er vi selv ansvarlige for, at vi ikke er kommet længere, svarede Anders Olesen og fortsatte:

– Det, at der nu kommer et grønt delprogram, som sætter tingene i den rette sammenhæng, skal vi udnytte til, at vi hver især, gennem diskussioner i Enhedslistens afdelinger, er klædt på til snakken. Men vi skal også i vores netværk tale om, hvordan vi laver grøn omstilling i byggeriet, i uddannelsessektoren, i transportsektoren, sådan at vi laver grøn omstillingspolitik på alle områder.

– Mange i Enhedslisten tror, at det er der nogle andre, der tager sig af: miljøudvalg, fagsekretærer og andre "nørder". Derfor er der brug for mere viden og konkretisering, mere kommunikation og dialog, betonedede Marianne Frederik.

– Vi skal pege på de små skridt i hverdagen, som får det praktiske, f.eks. affaldssortering, og det politiske til at hænge sammen. Der kan vi i Enhedslisten blive bedre til at lave aktiviteter lokalt sammen med andre, opfordrede Eva Flyvholm.

Maria Temponeras kunne fortælle, at der netop på seminaret var dannet en gruppe, som vil lave seminar og inspirationskatalog om lokale grønne selvorganiserende fællesskaber.

Deltagerne i salen havde mange vinkler på det grønne program. For Per Clausen handlede det om øget sammenhængskraft i Enhedslistens politik:

– Delprogrammet forsøger at etablere en sammenhæng mellem det grønne og det røde. Så må vi håbe, at det rodfæster sig på alle niveauer i vores politiske arbejde.

Foto: Jinwar.org

NÅR FREMSKRIDT GROR I EN REGN AF BOMBER

En gruppe kvinder fra den kurdiske region Rojava besøgte i februar Danmark for at skabe opmærksomhed på et børnehaveprojekt i Kobane. Jeg mødte Maike, Nahide og Jen for at høre om projektet – men Tyrkiets brutale angreb på Afrin endte med at dominere min snak med Maike, der som den mest engelskkyndige førte ordet.

● Rojava

Simon Halskov, Rød+Grøn

Hvordan er jeres børnehaveprojekt blevet modtaget?

– Projektet er blevet anerkendt af forskellige danske institutioner og har fået økonomisk støtte fra Folketinget. I det hele taget er der stor støtte til det arbejde, bevægelserne laver for at skabe et demokratisk og fredfyldt Syrien, med udspring i den kurdiske region Rojava. Men vi står i en meget svær situation lige nu, hvor Tyrkiet bomber området Afrin. Tyrkiet går direkte efter civilbefolkningen, og antallet af sårede og døde er meget højt.

Hvad skal der konkret gøres?

– Bombningerne skal stoppes, våbeneksporten skal stoppes og der skal tilføres humanitær hjælp til regionen. Alle NATO-medlemmer må

lægge pres på Tyrkiet. Vi må og skal stoppe denne krig, der i værste fald vil føre til en etnisk udrensning af det kurdiske folk.

– Angrebene kommer i en tid, hvor vi er lykkes med at opbygge en smuk og effektiv struktur i Nordsyrien. Vi har overvundet interne stridigheder og forhindringer, etniske og religiøse uenigheder. Vores mål med denne rejse er derfor også at overbevise de danske politikere om, at Danmark som medlem af NATO også har et ansvar for at stoppe krigen.

Hvordan er situationen generelt i Afrin?

– Hver dag er der nye sårede og døde mennesker. Langt de fleste er civile, og halvdelen af dem er arabere, der er flygtet fra andre byer for at blive en del af det alternativ, der bliver bygget op i Afrin. Folk bliver i deres huse, mens de bare venter på at blive bombet, for der er intet at stille op overfor luftangreb. Før Tyrkiets igangværende angreb havde der allerede været 12 angreb i området, både fra den tyrkiske stat, ISIS og nationalistiske, islamistiske grupper. Sidste sommer angreb ISIS-grupper adskillige landsbyer og voldtog byernes kvinder som psykologisk krigsføring.

I Afrin er der mange tusind flygtninge fra borgerkrigen i Syrien. Hvordan er de påvirket af Tyrkiets angreb?

– Også flygtningelejrene er blevet bombet af Tyrkiet, og hele familier blevet udryddet. Skoler og børnehaver er lukkede. Folk går ikke rigtig på arbejde længere, og selvmordsraten er stigende.

– For nyligt blev en ung, kvindelig YPJ-kriger

fra Kobane såret og faldt i det tyrkiske regimes hænder. De skar brysterne af hende og fremviste hende næsten nøgen. Den psykologiske krigsføring er meget voldsom. Den påvirker jo også børnene, de kan ikke sove, de kan ikke komme i børnehave og deres tanker er fulde af sorg. Mange børn gøres også forældreløse.

Hvordan kan I overhovedet opretholde en civilisation med bl.a. børnehaver i et område, der er så krigsramt?

– Siden borgerkrigen startede for fem år siden har der været et stort demokratisk opbygningsarbejde i Nordsyrien. Der er opbygget naboråd og afholdt regionale valg. Der er etableret et stærkt system, hvor alle løsninger findes i fællesskab. Man ser det også i flygtningelejrene: I mange andre lejre hører man ofte om vold og overgreb. Men situationen i de flygtningelejre, vi bygger op i Nordsyrien, er stabil og velfungerende, fordi beboerne er inddraget og organiseres i små fællesskaber på otte telte.

Det lyder meget forbilledligt – og noget som bør inspirere resten af kloden?

– Ja, det system, der er blevet bygget op, er mere demokratisk end noget andet i verden. Især styrkelsen af kvindebevægelsen gavner hele samfundet. Samtidig er børnehaverne virkelig vigtige for regionen. Da vi startede med arbejdet, havde mange af børnene voldsomme psykiske traumer. Enten ville de ikke ud, eller også turde deres forældre ikke lade dem gå udenfor. Men efterhånden sendte de dem i børnehave. Der begyndte vi at arbejde med

De tre kvinder (fra venstre): Jin: Har arbejdet pædagogisk med krigstraumatiserede børn i børnehaver og skoler. Maïke: Var med til at starte den første børnehave i ruinerne af Kobane, efter genopbygningen af byen kunne begynde. Nahide: Er civilingeniør og opbygger bl.a. en landsby, hvor kvinder, der har mistet deres mænd, kan leve selvforsynende med børnene. Førhen var Nahide ambulancefører i Kobane, mens byen var belejret af ISIS.

Foto: Simon Halskov

børnenes forskellige etniciteter og religioner – som et led i at opbygge et demokratisk samfund på tværs af forskelligheder.

– Vi vil give børnene mulighed for at udfolde deres egne idéer og forme deres eget liv. Før revolutionen levede folk under et arabisk, nationalistisk system, der slet ikke tillod nogen at leve et frit liv. Nu mødes alle og diskuterer alting med hinanden i et forsøg på at finde fælles løsninger.

I tror på, at det er nødvendigt først at frigøre kvinderne, hvis man vil frigøre hele samfundet. Kan du fortælle mere om den tanke?

– Alle mennesker skal frigøres fra patriarkalsk undertrykkelse, fra kapitalistisk undertrykkelse, fra enhver form for religiøs eller klasse-mæssig undertrykkelse. Og når vi skal styrke samfundet, kan vi starte med at se på vores mødre, der tog sig af alting: vores uddannelse, familiens ernæring, de syge. De sørgede for fred i familien og for gode relationer til naboer og resten af samfundet.

– Man skal ikke undervurdere kvinders evne til at organisere et samfund på en god måde. Mænd kan have samme evne, men de er naturligvis mere præget af den patriarkalske mentalitet. De bliver individualiseret, har vigtige job, mangler forbindelsen mellem arbejde og liv, mellem følelser og handling. Der er i høj grad også behov for, at mændene frigøres fra den patriarkalske mentalitet. Men det er svært for mænd at gøre det, fordi de ofte er i en position, de opfatter som privilegeret.

Det giver god mening.

– Ja, ikke mindst i Rojava. Hvis vi går 4-5.000 år tilbage, kan man se, at samfundet var bygget op af kvinder, hvis liv var så hellige for samfundet, at man viste dem den største respekt og kaldte dem gudinder. Vi har mange hundrede gudindestatuer nede i jorden, lag på lag på lag. For med jævne mellemrum kommer der et nyt regime og forsøger at tildække kvindernes vigtige rolle i regionen.

Hvad har I fået ud af besøget her i Danmark?

– I forhold til arbejdet med børnehaver er vi meget imponerede over, hvordan folk organiserer arbejdet her. Vi er fulde af idéer, vi kan tage med hjem til Rojava. Vi har samtidig talt med adskillige folk, der ikke ved noget som helst om krigen i Syrien og den demokratiske revolution, der foregår.

Forhåbentlig kan vi om et par år sende en delegation til Rojava og lære noget om jeres arbejde...

– Jeg vil da håbe, det sker meget tidligere! Og så er vi nødt til at tale mere om, hvorfor folk er så bange for at sige et totalitært land som Tyrkiet imod – og hvilke konsekvenser, landets brutale fremfærd kan få. I værste fald er konsekvensen jo en ny fascisme og et folkemord på det kurdiske folk.

– Jeg forstår godt, at der skal trædes varsomt, så der ikke opstår uvenskab mellem NATOs medlemslande. Men lukker man øjnene for Tyrkiets brutalitet, giver man plads til en men-

neskefjendsk tankegang, som ikke kun vil gennemsyre Rojava. Den vil sprede sig som en pest i Mellemøsten og sågar Europa. Derfor er det nødvendigt, at vi begynder at tænke i alternativer her og nu.

KURDISK LEDER BESØGTE FOLKETINGET

Den 12. marts trodsede den syrisk-kurdiske leder Salih Muslim truslerne fra den tyrkiske regering og besøgte Folketinget. Hans budskab var klart:

– Vi vil forsvare Afrin. Vi forlader ikke vores hjem og vores land. Erdogan kan ikke gennemføre invasionen, hvis Europa går imod ham.

Nikolaj Villumsen brugte mødet med Salih Muslim til at understrege, at vi skylder de pro-demokratiske kræfter og kurderne i Syrien at sige fra overfor Erdogan:

– Vi må ikke svigte de hundredtusinder af civile i Afrin, som vil blive drevet på flugt mod Europa og myrdet, hvis de tyrkiske bombardementer fortsætter. Erdogan skal tvinges til at følge FN's beslutning om våbenhvile i Syrien. Befolkningen i Afrin har brug for vores solidaritet og støtte!

Østeuropa – fra beton til plastic

De forgangne tre årtier har været turbulente for Østeuropa. I dette tema ser Rød+Grøn nærmere på, hvordan vores naboer mod øst har udviklet sig, siden muren faldt og EU begyndte at bøjle til gamle sovjetstater.

I byen Tiraspol, beliggende i det moldaviske udbryderområde Transnistrien, mindes Sovjet-koryfæer som Lenin med stolthed.

Foto: Marco Fieber, Flickr.com (CC BY-NC-ND 2.0)

KONTRASTERNE VOKSER I ØST

Efter Sovjets sammenbrud håbede mange østeuropæere på at få andel i Vesteuropas forbrugssamfund. Siden har nogle oplevet modernisering og blomstrende rigdom, mens andre er blevet efterladt på perronen med forfald og fattigdom til følge.

Mikael Hertoft og Simon Halskov, Rød+Grøn

I 1989 faldt Berlinmuren, og i 1991 blev Sovjetunionen opløst. Det førte til et sammenbrud af de statsstyrede, meget autoritære systemer i Østeuropa. Nogle kaldte dem socialistiske, og sammenbruddet bragte i hvert fald mange af de socialistiske partier i knæ, også i Danmark.

Privatiseringens "big bang"

Mange i Østeuropa drømte om mere frihed – og et liv med mere rigdom, som man så det i en strøm af reklamer fra de kapitalistiske lande i Europa og USA. EU greb chancen og satte en østudvidelse i gang. Et kor af markedsøkonomer stod parat og råbte højt for privatiseringer og ophævelse af statens rolle i økonomien. Svenskeren Anders Aaslund lancerede "the big bang": Privatiseringen skulle ske hurtigt, inden nogen kunne nå at blokere den

på demokratisk vis. The Big Bang blev gennemført, og Rusland kom på sammenbruddets rand.

Gamle kommunister og sikkerhedsfolk i øst skiftede ham. Mange blev nationalister, mange blev liberale, mange blev rige. En del, som den nuværende tjekiske præsident, udviklede sig fra kommunister til liberale til højrenationale – og blev rige undervejs.

En hærske af investorer stod parat, da muren faldt: tyske banker, danske landmænd, bilfabrikker og menneskehandlere. Jugoslavien blev opløst i en blodig borgerkrig.

Den nye kapitalistiske orden har ført til en gruppe af meget rige i Østeuropa og også til en modernisering af byer og livet for middelklassen i f.eks. Prag. Men det har også betydet lukning af den meste industri, at banker og bilfabrikker er kommet på udenlandske hænder, at plastik flyder overalt og at fattigdommen er udbredt i befolkningens brede lag.

Nationalisme og EU-skepsis

I 2004 kom så EU's store udvidelse med 10 lande i øst. Nogle år senere blev "arbejdskraftens frie bevægelighed" gennemført med det resultat, at millioner udvandrede til vesteuropæiske lande.

Socialistiske tanker og partier er ikke rigtig kommet sig efter "socialismens sammenbrud", selv om der er stædige folk og partier, der stadig tror på solidaritet og fagforeninger.

Men skepsis overfor EU og kapitalismens vel-signelser vokser – indtil nu desværre mest i form af vækst i støtten til højrenationalister.

På de følgende sider dykker vi ned i Østeuropas overgang fra planøkonomi til markedsøkonomi. Så præsenterer vi et kort over verdensdelen og indtegner de politiske tendenser, heriblandt de venstreorienterede strømninger, der trods alt stadig eksisterer østpå. Herefter går turen til en smuk men af-folket landsby i Bulgarien. Vi besøger dernæst Serbien og Moldova for bl.a. at se på befolkningernes identitetskriser. Endelig tager vi temperaturen på den russiske bjørn, som Vesten i stigende grad fremstiller som truende.

God læselyst!

Den nye kapitalistiske orden har ført til en gruppe af meget rige i Østeuropa og også til en modernisering af byer og livet for middelklassen i f.eks. Prag. Men det har også betydet lukning af den meste industri, at banker og bilfabrikker er kommet på udenlandske hænder, at plastik flyder overalt og at fattigdommen er udbredt i befolkningens brede lag.

OVERGANGEN FRA PLAN TIL MARKED

Landene i øst forlod i 1989 plan-økonomien. Det var godt, for den virkede ikke. Men landene i øst kom til at opleve alt for mange chok og for få "kure". Uligheden steg støt. Statslig regulering blev anset for et onde i sig selv. Følgen var voksende ulighed og arbejdsløshed. I flere lande blev der skabt en stenrig, oligarkisk overklasse.

Søren Riishøj,
lektor, fhv. MF (SF), medlem af Rådet for
International konfliktløsning

Da muren faldt for snart 30 år siden, herskede der udbredt eufori. Historien var død. Forandringerne i øst kunne kun gå én vej: over mod det liberale demokrati og den fri markedsøkonomi. Reagan og Thatcher var de altdominerende ideologer. Neoliberale troede på historiens lovmæssighed og den vestlige samfundsmodels verdensomspændende sejr, ganske som ortodokse kommunister før 1989 troede på kommunismen.

Men overgangen fra plan til marked blev sværere end ventet, medlemskabet af EU førte ikke til europæisering og den økonomiske krise i 2008 gav stødet til udbredt populisme.

Chokkur fejlede

Strategien for overgang fra plan til marked blev et valg mellem en gradvis overgang eller "chokkur". Chokkuren gik ud på en hurtig frigivelse af priser og udenrigshandel og privatisering via voucher-fremgangsmåden, hvorefter alle voksne borgere fik tildelt et bestemt antal point til opkøb af aktier. De fleste lande valgte chokkuren, men nogle forsøgte sig uden held med en mellemformel. Ideelt skulle reformerne nedlægge tabsgivende virksomheder og oprette nye og mere bæredygtige. Men alt for mange oplevede kun chokket, ikke kuren. Privatiseringerne var ledsaget af korruption og stærkt voksende ulighed.

Alle lande oplevede efter 1989 store fald i BNP, men de reelle fald var vanskelige at måle pga. dårlig statistik og sort økonomi. Den indenlandske opsparring og kapital var alt for lav, hvilket i sig selv medførte afhængighed af udlandet. Neo-koloniale relationer mellem center og periferi genopstod i klassisk, marxistisk betydning. Industripolitik, arbejdsmarkedspolitik og statslig regulering var en "by i Rusland". Fagforeninger eksisterede på papiret, men de lå

underdrejet – i mange virksomheder var de reelt forbudt.

Finanskrisen slog hårdt

De baltiske lande, der havde været en del af Sovjetunionen, valgte den neoliberale økonomiske politik, men skelede samtidig til Skandinavien. De centraleuropæiske lande, især Tjekkiet, Slovakiet og Ungarn, var inspireret af Tyskland og Østrig. Polen valgte chokkuren, "Balcerowicz-planen", men afstod fra privatisering via voucher-metoden, hvilket var klogt.

Tjekkiet og Ungarn satsede mere på den mindre chokagtige overgang. Balkan og Sydøsteuropa måtte gennemføre overgangen fra plan til marked under meget svære betingelser og under særlig stort pres fra eksempelvis EU, IMF og Verdensbanken. De blodige krige og de etniske udrensninger i 1990'erne satte Eks-Jugoslavien mærkbart tilbage. I landene i det gamle Sovjetunionen, SNG-området, satte en lille gruppe af rigmænd – oligarker – sig hårdt på den politiske og økonomiske magt.

Efter nogle år fik landene i Central- og Østeuropa økonomisk vækst, og i årene efter optagelsen i EU i 2004 var væksten høj. Men finanskrisen ramte landene hårdt, da de havde en åben økonomi, et beskedent hjemmemarked, en uansvarlig finanssektor og en udlandsgæld optaget i hårde valuta som euro og schweizerfranc.

Polen havde dog vækst i BNP selv i 2008 og 2009. Det skyldtes en forholdsvis ansvarlig økonomisk politik, en ret robust finanssektor, et solidt hjemmemarked og, ikke at forglemme, meget store udbetalinger fra EU. Fra 2011 fik landene igen økonomisk vækst, de centraleuropæiske lande høj vækst i de seneste år. Det har i flere lande i øst, f.eks. i Polen, Tjekkiet, Slovakiet og Ungarn, ført til noget mindre ulighed. Tjekkiet er i dag, overraskende for mange, det land i EU, der har laveste indkomstilighed.

Arbejderklassen splittet

Fagforeningerne blev marginaliseret på arbejdspladserne og tabte politisk indflydelse. Der var godt nok strejker og protestdemonstrationer mange steder, men de var typisk kortvarige og mest i den offentlige sektor og ellers pga. virksomhedslukninger og manglende udbetaling af løn. Fagforeningerne søgte at afgrænse sig fra det gamle system fra før 1989, og det gjorde dem mindre militante. De ville forståeligt nok ikke beskyldes for at være "kommunistiske" og "antisystemiske". Fagforeningsledere støttede i de første år markedsøkonomiske reformer, som de af gode grunde ikke kendte meget til. Mange på arbejdsmarkedet,

især unge, måtte arbejde på "skraldespands-overenskomster", kortvarige aftaler uden f.eks. opsigelsesvarsler og pensionsrettigheder.

De faglærte var typisk ambitiøse og ønskede opadgående mobilitet via tætte forbindelser til virksomhedernes ledelse, hvilket ikke var befordrende for solidariteten. At være medlem af en fagforening blev af mange set som udtryk for personlig svaghed. De ufaglærte havde størst interesse i fagforeningsbeskyttelse, men fik den kun sjældent. Kort sagt har arbejderklassen været splittet. Især ufaglærte har været udsat for konkurrence fra legal og illegal import af arbejdskraft, i Centraleuropa kom den i særlig høj grad fra Ukraine. I takt med dalende fødselstal, stigende ældrebryde og emigration opstod der i flere lande mangel på arbejdskraft.

Sundhedssektor i krise

Problemerne i sundhedssektoren har, ganske som i andre europæiske lande, været centrale emner i valgkampene. Sundhedspersonale, sygeplejersker og læger har gennemført talrige proteststrejker eller er udvandret til vesteuropæiske lande, hvor lønningerne har været højere. I alle landene er der udbredt mangel på sundhedspersonale. Der er også problemer i administrative forhold og sygehussektorens indkøbspolitik med fordyrende mellemlid og mistanke om korruption.

Det polske sundhedssystem er i en alvorlig krise, og det har kostet adskillige ministre jobbet. Ministrene har ofte lagt op til reformer, men lige meget har det hjulpet. Økonomien er et problem. Blandt EU-landene er Polen nederst, når det handler om udgifter til sundhedssystemet i forhold til BNP. Adskillige afdelinger og hospitaler er reelt blevet lukket med formuleringer som "udsættelse af modtagelse

Neoliberale troede på historiens lovmæssighed og den vestlige samfundsmodels verdensomspændende sejr, ganske som ortodokse kommunister før 1989 troede på kommunismen. Men overgangen fra plan til marked blev sværere end ventet, medlemskabet af EU førte ikke til europæisering og den økonomiske krise i 2008 gav stødet til udbredt populisme.

af patienter i x-antal måneder". Der er kronisk lægemangel. Lægerne og sundhedspersonalet har i flere omgange, senest i 2016-17, nedlagt arbejdet i protest mod løn og arbejdsforholdene. Lægerne har sågar gennemført sultestrejker. Især hersker der kronisk mangel på speciallæger. Patienter med henvisning til speciallæge må typisk vente i månedsvis. Omkring en fjerdedel af de læger, der er uddannet i Polen, har valgt at arbejde i udlandet. Folk føler sig utrygge, og krisen er i særlig grad gået ud over syge børn. Regeringen har forsøgt sig med en særlig ordning, hvorefter læger arbejder ud over de 48 timer om ugen, den såkaldte "opt out"-klausul. Mange læger må på samme tid behandle patienter på flere forskellige afdelinger på hospitalet. Det er gået hårdt ud over patientsikkerheden. Det får lægerne til med god grund at frygte retssager mod dem pga. fejl. Radziwili forsøgte at få begrænset antallet af private sundhedsklinikker og få lagt alt ind under det offentlige system, men det gjorde kun ondt værre, og nu går man den modsatte vej.

Tjekkiet har bedre styr på sundhedssystemet. I et interview til det polske "Gazeta Wyborcza" siger Jan Klusacek, tidligere rådgiver på området i Tjekkiet, at det i høj grad skyldes konkurrencen mellem de forskellige forsikringsselskaber og sygekasser. Patienten har mulighed for at skifte selskab, og det får selskaberne til at oppe sig. I Tjekkiet er der også sat grænser for, hvor lang ventetiden for behandlinger kan være. Sundhedsudgifternes andel i forhold til BNP er højere i Tjekkiet end i Polen. Der er også brugerbetaling for lægebesøg og hospitalsophold. Det er ikke de store beløb, men nok til at holde omfanget af unødvendige behandlinger, ventetiden på behandlinger og længden af hospitalsopholdene nede. Der er dog stadig for lave investeringer, lav vedligeholdelse og udbredt mangel på især sygeplejersker.

Højrefløjen vinder frem

Finanskrisen gav ideen om den fri uregulerede markedsøkonomi alvorlige skrammer og øget social utilfredshed. Men det blev EU's højrenationale partier, der vandt frem med en skepsis over-

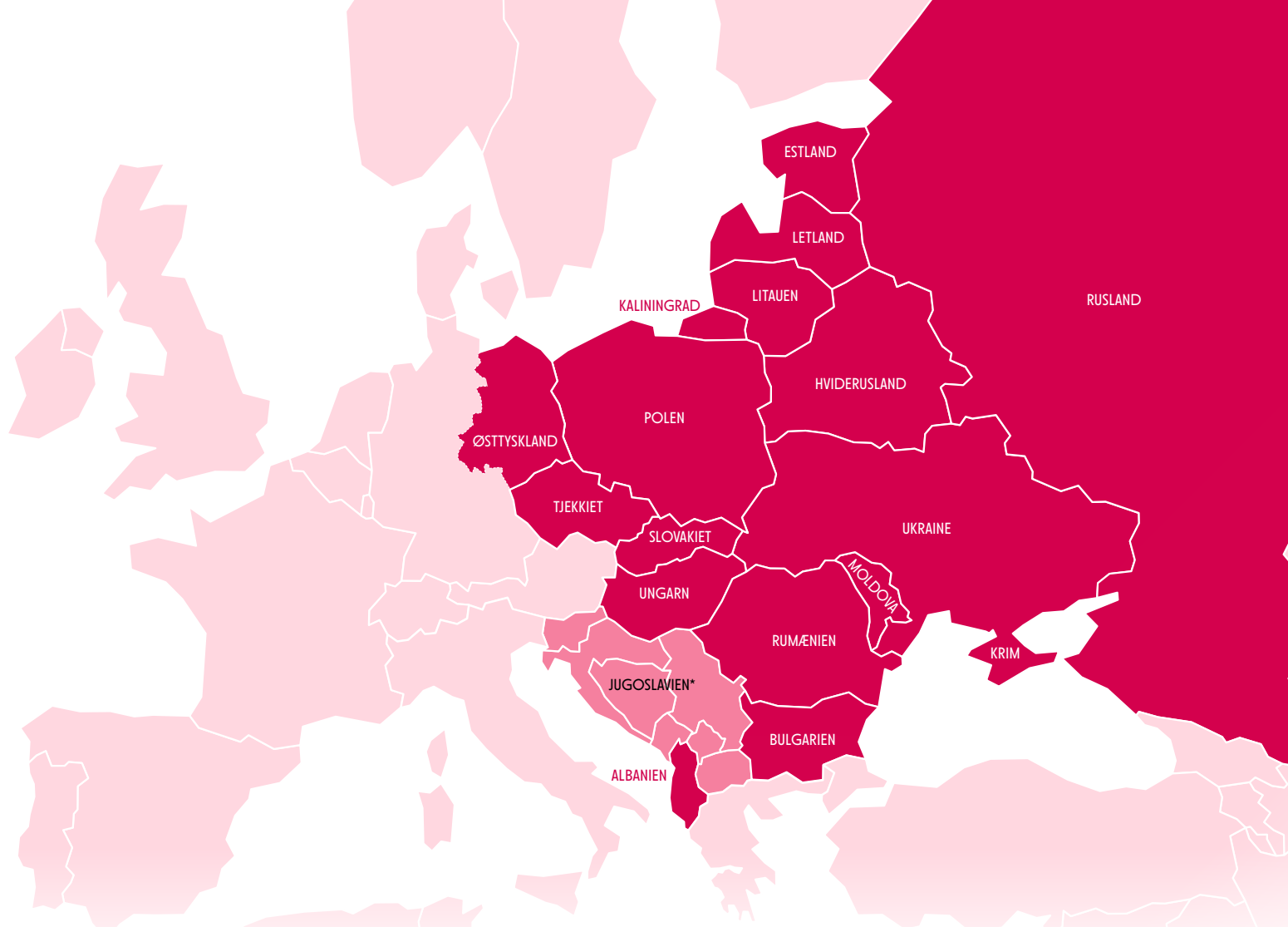
for EU og markedet. Det bør give stof til eftertanke og selvkritik på venstrefløjen. Venstrefløjen og socialdemokratierne ligger underdrejet i øst. I Polen er de slet ikke repræsenteret i parlamentet, kommunisterne og socialdemokraterne tabte begge stort ved parlamentsvalget for nylig i Tjekkiet. Her vandt forretningsmanden Andrej Babis og hans parti ANO. Ungarn skal have valg i april, og her står den højrenationale Viktor Orbán og Fidesz til genvalg.

Finanskrisen gav ideen om den fri uregulerede markedsøkonomi alvorlige skrammer og øget social utilfredshed. Men det blev EU's højrenationale partier, der vandt frem med en skepsis overfor EU og markedet. Det bør give stof til eftertanke og selvkritik på venstrefløjen. Venstrefløjen og socialdemokratierne ligger underdrejet i øst.

Berlinmurens fald i 1989 var startskuddet til et sammenbrud af de statsstyrte, meget autoritære systemer i Østeuropa.

Foto: Fiahless, Flickr.com (CC BY-NC-SA 2.0)

DET POLITISKE LANDSKAB I ØSTEUROPA

I mellemkrigstiden var der stærke højrebewægelser og fascistiske partier i Østeuropa. Nu er der atter fremvækst af ekstreme højrepartier. Venstrefløjnen nedstammer mest fra de gamle kommunistpartier, der efter murens fald enten brød sammen eller blev forbudt.

Inger V. Johansen og Aksel V. Carlsen

I Polen, Litauen og Ungarn har den nationalistiske og fremmedfjendske højrefløj erobret regeringsmagten med direkte forsøg på at indskrænke de demokratiske rettigheder. I flere EU-lande og i Ukraine fører myndighederne en restriktiv politik mod venstrekræfterne.

Generelt er der i Østeuropa til venstre for socialdemokraterne kun svage kommunistiske eller socialistiske partier. European Left har medlemspartier og associerede partier i

mange lande i Østeuropa, men mange er svage. Venstrefløjens partier er indbyrdes præget af politisk uenighed og mangler arbejdere og unge.

Tre undtagelser

I de østeuropæiske EU-lande er det tjekkiske kommunistparti CPBM en undtagelse. Det har længe været et fremtrædende oppositionsparti med 10-18 procent af stemmerne men har i de senere år oplevet en tilbagegang. Samtidig er højrepopulisterne gået frem og har vundet regeringsmagten. CPBM har tre pladser i EU-parlamentet. Det fastholder en kommunistisk tradition uden at være hardcore. Til forskel for de øvrige EU-østlande har Tjekkiet en samfundsmæssig struktur, der minder om Vesteuropas med en udviklet industri og en større arbejderklasse.

Også Slovenien, der er en del af det tidligere Jugoslavien, adskiller sig fra den generelle politiske udvikling i øst. Her er en ny, ung venstrefløj i de senere år vokset frem og har vundet seks pladser i parlamentet. I Moldova har det

kommunistiske parti spillet en stor rolle efter Sovjetunionens opløsning.

Baltikum, Belarus og Rusland

I de baltiske lande er kommunisterne forbudt, men virker illegalt. Letlands socialistiske parti er repræsenteret i parlamentet og har i tyve år været i valgalliance med et socialdemokratisk parti, der har overborgmesterposten i Riga. I Litauen findes en mindre, men aktiv Socialistisk Folkefront. I Estland er et par venstreorienterede grupper samlet i Vasak-partiet.

I Belarus samarbejder et hardcore kommunistisk parti tæt med præsident Lukashenko, der undertrykker landets oppositionskræfter, inklusive vort søsterparti "Fair World", der også udspringer af en kommunistisk tradition.

I Rusland findes flere venstrefløjsgupper og partier. Et socialdemokratisk og et nationalistisk kommunistparti er repræsenteret i parlamentet. De udtrykker social indignation men samarbejder tæt med Putin. En vifte af kommunistiske, trotskistiske, socialistiske og anarko-syndikalistiske organisationer udgør Ruslands egentlige opposition.

Østblokken

- var under Den kolde krig den almene betegnelse for landene, der var allierede med Sovjetunionen. Sovjetunionen bestod i Østeuropa af de lande, vi i dag kender som Estland, Letland, Litauen, Rusland, Hviderusland, Ukraine og Moldova. Tjekkioslovakiet er i dag delt i Tjekkiet og Slovakiet.

*Jugoslavien var kommunistisk men ikke en del af Østblokken. Det bestod af de lande, vi i dag kender som Slovenien, Kroatien, Bosnien-Hercegovina, Serbien, Montenegro og Makedonien.

HVORFOR ER VENSTRE SVAGT OG HØJRE STÆRKT?

Ved murens fald var der i Østeuropa et udbredt håb om, at kapitalisme og EU-medlemskab ville medføre et socialt, materielt løft. De nye EU-lande nød i starten godt af støtte fra EU og IMF. Derfor accepterede befolkningerne krav om tilpasning til EU med økonomiske stramminger lignende de senere økonomiske krav til Grækenland. En omfattende forarmelse forvandlede dog EU-positivisme til EU-skepsis.

Efter bruddet med statssocialismen opstod et ideologisk tomrum. Da håbet om retsstat og velfærd brast, tog nationalromantisk nostalgi, inklusive fremmedhad og antisemitisme, over.

ANTI-KOMMUNISME I VÆKST

I de fleste østlande blomstrer banker og servicesektoren, imens industrien bliver lukket ned. Arbejderklassen er næsten blevet opløst, og fagforeningerne er en passiv del af statsmagten. Mange unge ser ingen fremtid i deres hjemland og søger lykken i Vesteuropa.

Den lange periode under sovjetisk dominans efter 2. Verdenskrig skabte en stærk antikommunisme i befolkningerne. Magthaverne har bygget videre på dette og fører massiv propaganda gennem medier og uddannelse. Deres antikommunisme bygger på de mest bitre erindringer fra tiden under den kolde krig. Dette er bl.a. med til at opblæse et fjendebillede af Rusland og skabe opbakning til NATO.

TRANSFORMS ARBEJDE I ØST

Den venstreorienterede tænketank Transform!Europe samarbejder ihærdigt med venstrefløjen i Østeuropa, som ofte er svag og har brug for støtte, organisatorisk som økonomisk. Alene i år er der forberedt projekter i Polen, Slovenien, Ungarn, Serbien, Slovakiet, Tjekkiet, Bulgarien og Albanien.

Inger V. Johansen, Transform Danmark

Projekterne er meget forskellige, hvad der afspejler problemer og behov i de enkelte østlande.

I Polen er der en seminarrække under overskriften "Venstrefløjen og krisen i den europæiske integration". Her vil man diskutere europæisk føderalisme og national selvstændighed, et socialt Europa, Eurozonen og den økonomiske krise, krig og flygtninge som en europæisk udfordring samt den feministiske bevægelse i en ny situation. I Polen skal der også være uddannelsesrække mod fascisme.

I Slovenien laves også en seminarrække om venstrefløjen og den europæiske integration, her som led i forberedelsen til landets parlamentsvalg i år. I seminarrækken vil man diskutere de politiske partiers og kandidaters positioner. Der indgår også otte events med praktisk og teoretisk indhold om bl.a. kampen mod det nationalistiske højre og ny-konservative bevægelser. I Slovenien organiseres der også et projekt om feminisme og marxisme.

I Ungarn er der bl.a. fokus på kommunikationsstrategi, en venstrefløjsfestival, offentlige debatter om bl.a. det nationalistiske ekstreme højre samt det europæiske venstre op til EU-valget i 2019.

I Serbien skal uddannelsesprojektet "Studies of Socialism 2018" bidrage til at opbygge en venstreorienteret debatplatform.

I Tjekkiet arbejder Transform med "Prag foråret fra 1968", hvor landet søgte en demokratisk, socialistisk udvikling, som blev stoppet af den sovjetiske invasion.

I Slovakiet forbereder man et seminar om 70-året for februar 1948, da Kommunistpartiet fik magten i Tjekkioslovakiet – en proces, der til forskel fra de andre østeuropæiske lande skete med en ret stor folkelig opbakning og mobilisering. Der er også et fælles seminar om venstrefløjens rolle i Slovakiet og Tjekkiet og dens rolle i dag.

I Bulgarien er der et projekt om "Strategi, uddannelse og aktivisme" for at afsløre de negative konsekvenser af korrupsion for livskvaliteten.

FAKTA OM TRANSFORM

Transform!Europe er en europæisk venstrefløjstænketank, tilknyttet European Left og i høj grad finansieret med penge fra GUE/NGL, venstrepartigruppen i EU-parlamentet. En anden stor kilde til penge er Rosa Luxembourg Institutet i Tyskland, der finansieres af Die Linkes parlamentsgruppe. Transform udgiver mange analyser både på papir og elektronisk. Dem og meget andet kan du finde på www.transform-network.net.

SOMMERUNIVERSITET I WIEN

På European Lefts og Transform's sommeruniversitet i Wien den 11.-15. juni kan du få mere at vide om Central- og Østeuropa. Læs mere om sommeruniversitetet på side 31 og på www.european-left.org.

transform!
europe

Foto: Privatfoto

EN LANDSBY I BULGARIEN

Inde midt i Bulgarien, oppe i bjergene, ligger landsbyen Svezhen. Den er ved at blive affolket. Faktisk bor der kun 150 mennesker om vinteren. Rød+Grøn har snakket med Dorte og Christo Enkov – et dansk-bulgarsk ægtepar, som har bosat sig i byen. Christo er blevet valgt til borgmester.

Mikael Hertoft, Rød+Grøn

Hvordan var Svezhen i gamle dage?

Dorte: Det er en meget gammel landsby, mere end 600 år gammel. Tidligere var det også en meget stor landsby med ca. 5000 beboere. Det var samtidig med, at Bulgarien var under Det Osmanniske Rige – Tyrkiet. Byen blev brændt af tre gange under tyrkerne. Senest i 1877, hvor den gjorde oprør. Mange i byen blev dræbt, og mange flygtede. Kun ca. 100 huse overlevede branden, og det er dem, der er fredet i dag. Omkring år 1900 boede der ca. 2500 voksne i landsbyen og så naturligvis en masse børn.

Hvor mange er I nu?

Dorte: Nu bor vi ca. 150 om vinteren og 1200 om sommeren. Vi har også "rigtige" turister, og vi har flere gæstehuse. Tre-fire kilometer fra landsbyen er der en bjerghytte med plads til 40. Den er ofte fyldt op om sommeren. Vi har to butikker, en restaurant og barer. Vi har også turister fra Danmark.

Hvad levede folk af tidligere?

Christo: Tidligere var der landbrug – vi havde rosenproduktion. Mange i landsbyen var håndværkere, specielt skræddere, som tog til Istanbul og arbejdede og som kom tilbage, når roserne skulle plukkes. Landsbyen producerede rosenolie til parfumer. 1000 blomster giver ét gram rosenolie.

Producerer man også roser i dag?

Christo: Nej. Når du går tur, kan du se terrasserne i bjergene, hvor roserne blev dyrket. Fordi det var i bjergene, skulle alt ske med håndkraft – maskiner kan ikke bruges, og det fungerer ikke i dag. Men i nærheden af os kommer rosenproduktionen tilbage.

Så der er kun turismen at leve af?

Dorte: Det er også muligt at arbejde med distancearbejde – faktisk er internettet i landsbyen bedre end i Danmark.

Hvordan var forholdene i landsbyen omkring murens fald?

Dorte: I 1990 var der 11-1200 mennesker i landsbyen. 20-25 kilometer fra landsbyen lå en stor traktorfabrik, hvor mange arbejdede. Der var også kollektivbruget – landbrug. Men det var begyndt at gå tilbage for landsbyen, og i 1986 lukkede skolen. Traktorfabrikken blev lukket i starten af halvfemserne, da bunden gik ud af markedet.

– Kollektivbruget blev opløst, og folk fik jorden tilbage. Kollektiviseringen var sket i 1956, så familierne havde stadig papir på den jord, de havde ejet. Nu ejer folk mange små jordlodder, der er spredt rundt i bjergene. Jorden bliver ikke længere dyrket til privat brug. Men folk heromkring kender deres slægtshistorie. Jorden betyder meget for dem, og de vil ikke sælge eller bytte, selvom jorden ligger brak. Mange familier kommer herop om sommeren, og så bliver vi ca. 1200.

» Der er bus til Plovdiv, Bulgariens næststørste by, to gange om ugen og en til tre gange til nogle andre mindre byer. Man kan køre ind om morgenen og hjem om aftenen. Vi har et lægehus, hvor der tidligere var læger, sygeplejersker og fødeklinik. Nu kommer der en læge en gang om ugen. Vi gennemfører også et projekt med en hjemmehjælper.«

Christo Enkov
Borgmester i Svezhen

Hvordan blev du valgt som borgmester, Christo?

Christo: Vi kom hertil, da jeg blev pensionist efter et travlt liv i Danmark. Så blev jeg opfordret af beboerne til at stille op.

Hvad laver du så som borgmester?

Christo: Jeg prøver at hjælpe folk. Vi har lavet "Godmorgen Svezhen", som er en kopi af Ældresagens tryghedsopkald i Danmark. Landsbyen er 3,5 kilometer lang, så der er mange, der har langt til naboen. Om vinteren er der mange, som ikke går meget ud. Derfor laver vi et opkald og snakker med folk, spørger om der er noget, de har brug for. Vi hjælper med at hente brænde ind og skovle sne, så de kan komme ud til hønsene. Andre gange agerer vi handyman.

Er det jer, der gør det?

Dorte: Nej, vi har startet det, men der er mange med. Der er fantastisk godt naboskab i bjergene, folk hjælper hinanden, man kommer hinanden ved. Livet i bjergene er anderledes. Du kan ikke noget uden din nabo, når der er 30 kilometer til nærmeste større by.

Hvordan er transportmulighederne?

Christo: Der er bus til Plovdiv, Bulgariens næststørste by, to gange om ugen og en til tre gange til nogle andre mindre byer. Man kan køre ind om morgenen og hjem om aftenen. Vi har et lægehus, hvor der tidligere var læger, sygeplejersker og fødeklinik. Nu kommer der en læge en gang om ugen. Vi gennemfører også et projekt med en hjemmehjælper. Det er helt vildt i Bulgarien: Vi har en hjemmehjælper, der tager sig af tre gamle. Det er et projekt, der kører til september med EU- penge. Derefter ved vi ikke, hvad der sker.

Har I nogen børnefamilier?

Dorte: Ja, vi har fem børn, som bliver hentet med skolebussen og afleveret igen, når skolen er forbi. Vi har et par unge familier, hvor mændene er håndværkere. I den ene familie er konen kunstner, i den anden dyrlæge.

Er forholdene i Svezhen typiske for Bulgarien?

Dorte: Alle landsbyer bliver affolkede – men nogle steder er det værre end andre. Folk flytter til byerne, hvor de kan få bedre løn. Der mangler arbejdskraft i Bulgarien.

Er det forklaringen på, at så mange fra Bulgarien flytter til f.eks. Danmark?

Christo: Ja, og så flytter folk for at få højere løn. På det seneste har der været en stor diskussion i Bulgarien om, at arbejdsgiverne skal betale mere i løn. Der er også en stor sag lige nu i Cornwall i England. Bulgarere rejser dertil og plukker påskeliljer – alle de påskeliljer, der bliver solgt i Europa lige nu – og de lever som dyr i gamle nedlagte fabrikker med urimelige lønforhold. Derfor ser vi også modsatte tendenser. Nogen udvandrer, mens andre vender tilbage. Og det er muligt at leve godt i Bulgarien.

Hvordan ser landsbyens fremtid ud?

Dorte: Vi tror på, den har en fremtid. Vi kan måske ikke få mange til at flytte til landsbyen, men vi kan holde på dem, der er nu. Vi har fået en bevilling fra den bulgarske stat på ca. 3,3 millioner kroner til at bygge et kulturcenter – bl.a. et museum med bemaling, så der kommer nogle arbejdspladser og et center til at tiltrække turister. Det er Christo, der skal gennemføre projektet.

SERBIEN SOM PARIA

"Karadžić – den serbiske helt". Det står der på en t-shirt, som bliver solgt i en bod på den travle handelsgade Knez Mihailova midt i Beograd. Når sådan en t-shirt overhovedet er til salg, handler det om serbernes selvpfattelse: De er det stolte folk, alle andre hader.

Elsebeth Frederiksen

Serberne har mistet alt. Fra af være en del af Jugoslavien røg der flere og flere bidder af landet, og da Montenegro i 2006 endelig forlod fællesskabet, stod Serbien helt alene tilbage. Med mennesker, der har mange ar på sjælen. De har fået skylden for alt, og mange serbere anser sig selv som ofre. De mener selv, at de er brændt på Vestens bål, uden nogen form for rettergang. De er bare kendt skyldige i manges øjne, fordi Serbien, da krigen i Eks-jugoslavien begyndte, var de stærkeste. De rådede over hæren og de fleste ressourcer, og når der blev rapporteret om krigen i vestlige medier, var det også ofte serbernes forbrydelser, det handlede om.

Dyrker nationalismen

Det er i dag meget naturligt for mange serbere at dyrke nationalismen. Det ses mange

steder. Blandt andet på gaden med graffiti, hvor der med store bogstaver står: "Srbija". Men det ses især hos politikerne. De fleste partier i Serbien befinder sig på den yderste højrefløj. De dyrker nationalismen og spiller på at være paria. At Vesten hader dem. På den måde gror hadet til andre lande og kærligheden til deres fædreland. Vesten er dem, der har smidt bomber i hovedet på dem, og har en dekadent livstil.

Vesten har også anerkendt Kosovo. Det tilgiver mange serbere ikke. Kosovo er serbisk og skal forblive serbisk. Det står endda i den serbiske grundlov. Når så mange lande har anerkendt Kosovo som en selvstændig stat, gør det ondt på de serbiske politikere – men det hjælper dem også med at fastholde offerrollen overfor Vesten og deres vælgere. Selv partier, som befinder sig på venstrefløj, kan ikke anerkende Kosovo.

– Vi kan ikke opgive Kosovo, det er en del af os, siger Branislav Jankovic, som arbejder for venstrefløjspartiet Levica Srbije.

– Hvis en politiker i Serbien snakker om at anerkende Kosovo, er det politisk selvmord, påpeger han.

For Levica Srbije er det ikke en stor sag, men for partier på den yderste højrefløj dyrkes denne holdning massivt. Det er en del af deres nationalistiske dagsorden, som også handler om dannelse af et Storserbien. Ja, det er der faktisk stadig et parti, SRS, der går ind for. Hele dets politiske program er bygget på

nationalismen, og det er skræmmende læsning. Man skal ikke langt ind i programmet for at se, at alting er Vestens skyld. Globaliseringen er noget, djævelen har skabt, og den skal serberne holde sig langt fra. SRS er dog selv for serbiske forhold betragtet som ekstreme. Et andet parti, SNS, støtter medlemskab af EU; mest fordi Serbien på den måde kan få en bedre økonomi.

Ikke alle borgere er enige

Hvis man spørger især de unge serbere om deres holdning til Kosovo, er den ofte anderledes end politikernes. "Vi bør anerkende Kosovo og komme videre", er den altdominerende holdning. Den slår så bare ikke igenem, når der er valg i landet. Der stemmer borgerne stadig på de partier, som dyrker nationalismen. Nogle gange er det dog ikke frivilligt, men på grund af trusler eller bestikkelse.

Serbiens unge husker ikke krigen. De har heller ikke følelsen af skyld over de forbrydelser, som blev begået. De vil bare videre og være en del af Vesten og væk fra rollen som paria. De vil være med i det gode selskab, med i EU.

Serbien kommer ikke med i EU foreløbigt, men de unge vil gerne have de samme muligheder som alle andre unge i EU. De vil rejse, arbejde og bo i EU og på den måde få et bedre liv. Langt fra nationalismen og fattigdommen i Serbien.

I Serbien er nationalismen den dominerende ideologi. I graffiti'en står der "Serbien" i det serbiske flags farver, suppleret af et ortodokst kristent kors på den ene side og et serbisk kors på den anden side.

Foto: Privatfoto

MOLDOVA:

HÅRD KAMP MELLEM VENSTRE OG HØJRE

Fattige Moldova ligger mellem Rumænien og Ukraine. Det er det eneste land i Østeuropa, hvor vælgerne ved to valg har gjort en kommunist til landets præsident – men i dag har kommunisterne tabt magten til en korrupt oligark.

Aksel V. Carlsen

Efter 2. Verdenskrig blev det fattige landbrugsland omdannet til en blomstrende republik i Sovjet. Der blev skabt industri, oprettet moldaviske skoler, teatre, et filmstudie og landets første universitet.

I 1990-91 stod pro-rumænske højrekræfter i spidsen for et brud med Sovjetunionen. De lovede, at Moldova vil blive rigt ved at sælge tomater og vin til Vesteuropa. I stedet kom der øget statsgæld, fattigdom og ulighed. En tredjedel af befolkningen er rejst til Rusland eller EU for at arbejde. Ved valget i 2001 fik vores kommunistiske søsterparti, PCRM, flertal i parlamentet, og frem til 2009 var partiets formand Vladimir Voronin landets præsident. Efter bølletøjer i 2009 erobrede borgerlige, pro-rumænske kræfter magten.

Siden 2009 har landets politiske situation været ustabil. EU og IMF blander sig, og også NATO

er meget interesseret i det neutrale Moldova. I 2014 blev tre storbanker over en nat tømt for over en milliard dollars, som blev overført til skattely. Da det viste sig, at regeringen og parlamentet havde gjort dette muligt, røg den liberale statsminister i fængsel, men andre mistænkte er på fri fod. Folk har mistet tilliden til politikerne. Parlamentets borgerlige flertal har siden 2009 rullet sociale reformer tilbage, mens priser og huslejer stiger. Valgloven er nu blevet omskrevet til fordel for de borgerlige partier.

En "erobret" stat

Europarådets generalsekretær Thorbjørn Jagland udtalte i 2015, at landet udgør en europæisk sikkerhedsrisiko, fordi det er "erobret af oligarker". Moldovas venstrekræfter betragter rigmandsvældet som råddent – først og fremmest forretningsmanden og formanden for Demokraternes Parti (PDM) Vlad Plahotniuc, som har den reelle magt. Han kontrollerer de fleste medier, og han har købt mange parlamentsmedlemmer – både borgerlige og senest 14 ud af PCRM's dengang 21 mands parlamentsgruppe. Hans parti, der ved sidste valg fik 14 procent af stemmerne, er nu parlamentets største med 39 mandater ud af i alt 101.

PCRM var landets største parti men har siden 2009 været i tilbagegang. Partiet har 25.000 medlemmer og er stadig et masseparti med aktive lokalafdelinger og ungdomsorganisation. Ved præsidentvalget i 2016 sejrede for-

manden for et venstresocialdemokratisk parti, Igor Dodon. Som ny præsident udtalte han, lige som PCRM, at han hverken er pro-EU eller pro-Moskva, men "pro-Moldova".

Parlamentets borgerlige flertal modarbejder Dodon. I oktober blev præsidentens veto mod udnævnelsen af seks ministre, som var indblandet i bankskandalen, afvist. Flertallet fik støtte fra den politisk udpegede forfatningsdomstol. Dommerne suspenderede i strid med forfatningen præsidentens magt i fem minutter (!), og ministre blev udnævnt.

Moldova eller Rumænien?

Efter 27 års selvstændighed er landet uden fælles identitet. De borgerlige partier satser på EU og NATO. Enten direkte eller via sammenlægning med Rumænien. Det ville give både et NATO- og EU-medlemskab ad bagdøren. Bruxelles afviser dog disse ønsker, og 70-75 procent af de adspurgte i Moldova vil fastholde landets uafhængighed og neutralitet. Men parlamentets borgerlige flertal har besluttet, at rumænsk skal være Moldovas officielle sprog, og at faget "Moldovas historie" i skolerne erstattes med "Rumæniens historie".

Befolkningen er splittet. Der er to sprog, moldovisk (rumænsk) og russisk. Selv blandt de moldovisktalende er ikke alle tilhængere af et Storrumænien. De forskellige etniske minoriteter anvender russisk. Fremtiden er højst usikker.

Et budskab om uafhængighed er rullet ud på en statsbygning i Tiraspol. Den moldaviske by ligger i udbryderområdet Transnistrien, hvis suverænitæt dog ikke er anerkendt af hverken Moldova eller FN.

Foto: Marco Fieber, Flickr.com (CC BY-NC-ND 2.0)

EFTERLYSES: EN BALANCERET FORSTÅELSE AF RUSLAND

Fjendebilledet af Rusland vokser uhyggeligt i Danmark og internationalt. USA udnævner nu Rusland og Kina til sine fjender i sin forsvarsdoktrin og har samtidig vedtaget en enorm stigning i landets militærbudgetter. Danmark følger trop og sætter militærbudgetterne op, mens den kolde krigs retorik buldrer.

Mikael Hertoft, Rød+Grøn, cand.mag i russisk og øststatskundskab og kontaktperson for Internationalt Udvalg

En bred kreds af Folketingets partier har vedtaget, at Danmark skal bidrage til oprustningen, ja faktisk øge bevillingerne til forsvar med 20 procent over seks år. Danmark skal kunne sende en avanceret brigade på 4.000 mand ud i verden og bruge 4,8 milliarder mere på forsvar i 2023. Begrundelsen er, at "Trusselsbilledet er mere alvorligt end på noget andet tidspunkt siden murens fald". Truslen kommer fra "et udfordrende og mere selvhævdende Rusland". Hertil kommer købet af 27 nye F35-kampfly, der er langt bedre til angreb end til forsvar.

Fjendebilledet på nethinden

Realiteten, er at NATO-landene bruger 10 gange

flere penge på våben end Rusland. I 2016 havde USA og de fire største europæiske NATO-lande således 46,6 procent af verdens samlede militærbudget, mens Ruslands stod for blot 4,1 procent. Rundt om Rusland har USA en ring af allierede og amerikanske baser – mange med atomvåben.

Vesten opruster altså med fjendebilledet på nethinden. USA har annonceret produktionen af nye typer atomvåben, der er "små" og derved mere fleksible – dvs. kan bruges "taktisk". Rusland ruste også op og forsøger at følge med i produktionen af moderne våben. I sin seneste tale til nationen benyttede Putin således lejligheden til bl.a. at fremvise et meget langtrækkende missil, der kan smide atomsprænghoveder i hovedet på f.eks. amerikanerne og "trænge gennem ethvert missilforsvar". Fornemmelsen af en trussel mod landet og kravet om at slutte patriotisk op om fædrelandet er Putins stærkeste kort på hånden, når han søger russernes opbakning.

Ukraine og Krim

En anden del af fjendebilledet er, at Rusland er det onde land, som har skabt krigen i Østukraine og annekteret Krim. Danmark er vært for en Ukraine-konference den 28. juni, hvor bl.a. Japan og USA deltager. Rusland er ikke inviteret.

Krigen i øst fortsætter på lavt niveau. Samtidig bliver Ukraine mere nationalistisk og har bl.a. vedtaget nye sproglove, som kræver, at al undervisning skal foregå på ukrainsk. Det ram-

mer ikke kun de mange russisksprogede men også minoriteter, hvis sprog er polsk, rumænsk og ungarsk.

Den vestlige historiefortælling blæser de russiske aggressioner op og glemmer sin egen indblanding i konflikten. Den udløsende faktor i Ukraine-konflikten var en samarbejds- og handelsaftale mellem Ukraine og EU, som Janukovitj, den daværende præsident, var betænkelig ved at underskrive. EU insisterede på at fjerne told mellem Ukraine og EU – og krævede samtidig, at man oprettede told til Rusland, som på det tidspunkt var Ukraines største handelspartner. Det ville være en økonomisk katastrofe for især det østlige Ukraine, som havde størstedelen af sin samhandel med Rusland.

Det folkelige oprør i Ukraine fik Janukovitj til at flygte, og en ny, nationalistisk regering blev sat ind. Det første, den gjorde, var at lave en meget restriktiv sproglov, som ville gøre det meget vanskeligt at være russisksproget i Ukraine. Det skabte uro i det østlige Ukraine, hvor et russisksproget flertal ellers ikke ønskede løsrivelse.

Eksporten kollapse

Ruslands efterfølgende annektering af Krim var i strid med folkeretten. Men der er ikke nogen tvivl om, at flertallet af borgerne på Krim var russisk talende, ønskede tæt forbindelse med Rusland og var meget bange for udviklingen i Kiev. Det er usandsynligt, at Rusland på noget

Fornemmelsen af en trussel mod landet og kravet om at slutte patriotisk op om fædrelandet er Putins stærkeste kort på hånden, når han søger russernes opbakning.

Fotos: Sasha Maksymenko, Flickr.com (CC BY-NC 2.0)
Global Panorama, Flickr.com (CC BY-SA 2.0)
Mariano Mantel, Flickr.com (CC BY-NC 2.0)

tidspunkt vil afgive Krim. Tværtimod har Rusland investeret meget store midler i at bygge en bro mellem Rusland og Krim, som vil være åben for biltrafik i løbet af sommeren og for jernbane i slutningen af året.

I dag er Ukraine i en elendig situation. Krigen fortsætter, og nationalisterne dominerer ukrainsk politik. En lille gruppe oligarker, heriblandt præsident Porochenko, sidder på økonomien, mens befolkningen bliver fattigere. Eksporten til Rusland er kollapsede, og til EU er den stadigvæk begrænset. Ukraine, der før var både et industriland og landbrugsland, er ved at blive afindustrialiseret, og landbrugsjorden bliver overtaget af få rigmænd. Landet overlever på lån fra IMF og har en enorm udlandsgæld på 117 milliarder dollars.

Urørlige Putin

Der er præsidentvalg i Rusland 18. marts (efter redaktionens slutning) – årsdagen for Krims "genforening" med Rusland. Opbakningen til Putin er så høj, at ingen andre kandidater har en seriøs chance. Det eneste spændingsmoment er, om russerne faktisk går hen og stemmer. Ved valget i 2016 stemte blot 47,8 procent. I de store byer Moskva og Skt. Petersborg lå stemmeprocenten på omkring 30. En så lav valgdeltagelse vil være et stort prestigetab for Putin.

På venstrefløjen stiller et par stalinistiske partier op, solidt forankret i sovjetnostalgie. Der er også et par liberale kandidater og en på

den yderste højrefløj. Derimod har Ruslands stærkeste oppositionspolitiker, Alexei Navalnij, ikke fået lov til at stille op pga. en yderst tvivlsom dom for kriminelle økonomiske handlinger. Han har været initiativtager til mange demonstrationer og har opbygget et netværk af omkring 200.000 støtter rundt i hele landet. Navalnij, der kunne have tilført valget en smule spænding, opfordrer sammen med nogle mindre venstrefløjsorganisationer til boykot af afstemningen.

Stormagter med forskellige interesser

Rusland og Kina har været nære allierede i de seneste 10 år. Relationen bygger på en langsigtet aftale om at sælge energi fra Rusland til Kina og våbeneksport fra Rusland til Kina.

Logikken i våbenproduktion er, at hvis et land kun producerer til eget brug, så er det ren tilsætning. Men hvis man producerer til eksport, så giver det mulighed for indtægter. Rusland sidder på ca. 22 procent af våbeneksporten i verden, mens USA står for 32 procent.

Nogle af disse eksporter, f.eks. avancerede kampfly til Kina og Indien, foregår som et teknisk samarbejde. Ud over at tjene penge på handlen, kan Rusland bruge samarbejdet til at forbedre sine egne fly teknisk.

Rusland og Kina er stormagter med forskellig dynamik og forskellige interesser. Men USA har – gennem sine trusler om militær indgriben i Korea – gjort, hvad landet kunne, for at styrke alliancen mellem Rusland og Kina. Ingen af lan-

dene elsker regimet i Nordkorea, men de vil ikke tillade USA at få fodfæste på halvøen. De opfatter også, at en oprustning mod Nordkorea kan blive brugt mod Kina og Rusland, der begge grænser op til landet.

Rusland er ikke rosenrødt

Rusland er et kapitalistisk land, der bygger på traditioner, som går over mongolsk statsstruktur til tsarens Rusland og Sovjetunionen. Man kan blive mangemilliardær i Rusland, og man kan være uhyre fattig. Sidstnævnte er der mange af, og landet er en kuriøs blanding af avanceret teknik og dyb tilbageslåenhed. Befolkningen i Rusland har det bedre end i årene efter Sovjetunionens kollaps. Levealder og levevilkår er blevet bedre – om end sat noget tilbage af de lave oliepriser, der har givet staten økonomiske problemer.

Med sit "kontrollerede" demokrati ligner Rusland faktisk en lang række andre autoritære styre i verden, såsom USA, Tyrkiet, Israel eller Indien. Russiske medier forsøger at tegne en pendant til det vestlige fjendebillede, bl.a. på tv-stationen RT. Venstrefløjen og andre, der elsker fred og nedrustning, har brug for at skabe sin egen information og forståelse af lande som Rusland. Vi skal arbejde mod oprustning og fjendebilleder, først og fremmest i vores egne lande men også i samarbejde med progressive i Rusland og Ukraine. De progressive kræfter er der, når man leder efter dem.

ALT OM SUF'S LANDSMØDE 2018

Den 13. april rejser unge socialister fra hele landet mod Høje Taastrup. Det gør de, fordi SUF afholder det første af årets to stormøder, Landsmødet 2018. Her kan du læse alt om én af årets vigtigste begivenheder for venstrefløjens unge.

● Ungdomspolitik

Emma Nielsen, organisationssekretær i SUF

SUF afholder årligt to stormøder - et landsmøde i foråret og et aktivitetsmøde i efteråret. Stormøderne er SUF's højeste myndighed, og det er her, SUF vedtager sin politik, vælger sin ledelse og i fællesskab beslutter, hvor vi skal lægge kræfterne fremover. Derudover danner stormøderne også rammer for, at kammerater fra hele landet kan erfaringsudveksle og lære af hinanden. SUF's stormøder er dér, hvor vi samles for at tale om alt det, der er sket, og om alt det, vi skal gøre. Stormøderne er grundstenen i SUF's demokratiske struktur.

På dette landsmøde skal SUF vælge sin nye ledelse og behandle aktuelle og emnepolitiske udtalelser. Weekendens bliver fyldt med spændende debatter om bl.a. SUF's LGBT+-politik og venstrefløjens ungdomsarbejde. Vi skal kigge indad og tale om, hvordan SUF bedst organiserer unge på den danske venstrefløj.

Queer og feminisme på dagsordenen

Som en del af det sociale program vil der foregå en lang række af aktiviteter med feministisk indhold. Én af disse aktiviteter er feministisk selvforsvar, hvor uddannede instruktører

vil lave en selvforsvarsworkshop med mødedeltagerne.

- Overalt i verden ser vi en voksende feministisk bevægelse. Men vi ser også, at kvinder og LGBT+-personer mødes med kønsbaseret vold overalt. På SUF's landsmøde kan du komme og opleve, hvordan du yder konkret modstand mod denne vold, fortæller Robin Jæger fra SUF og Enhedslisten Aarhus og uddyber:

- Vi vil skabe et trygt rum med plads til at øve både fysisk, psykisk og verbalt selvforsvar. Skyld må aldrig påtvinges den voldsramte. Vi må bryde tabuer, udvikle konkret politik og tage gaden, mødelokalet og produktionsmidlerne tilbage!

I februar afholdt SUF et seminar om køn og seksualitet, hvor seminardeltagerne tog første spadestik og påbegyndte udviklingen af SUF's nye LGBT+-politik. Også den skal behandles på stormødet.

- Nok har vi LGBT+-personer vundet retten til ægteskab og adoption, men vi har aldrig til fulde fået retten til at være os selv. For at undgå mobning, diskrimination og overfald er mange queers tvunget til en psykisk nedslidende assimilation. Derfor er det vigtigt med en mere radikal og antikapitalistisk politik. Vi vil ikke være velkomne på kapitalismens præmisser - vi skal skabe en helt ny verden, forklarer Jeppe Studtmund fra SUF og Enhedslisten Skanderborg.

Nye og erfarne kammerater mødes

Hver gang, der er stormøde, deltager både nye og gamle medlemmer af SUF. De deltager for at mødes med og lære af kammerater fra andre landsdele. De deltager for at få indflydelse på organisationens politikker. Og de deltager for at være en del af SUF's demokrati og organisering.

- Jeg kommer altid hjem fra stormøder med fornyet energi til det politiske arbejde. Det er en weekend i selskab med mange dygtige kammerater, hvor vi erfaringsudveksler, får skøre idéer til aktiviteter og lærer nye at kende. Bagefter plejer jeg at føle mig klogere på de politikområder, vi har diskuteret - og så er det altid fedt at blive bekræftet i, at vi er mange unge socialister, som kæmper for en rød og grøn verden, siger Trine Simmel fra SUF Valby-Vestegnen og Enhedslisten Valby.

Alex Bergkvist fra SUF Slagelse og Enhedslisten Kalundborg tager i år til sit første landsmøde.

- Jeg tager med, både fordi jeg gerne vil lære flere seje socialister at kende, men også fordi jeg gerne vil lære mere om SUF som landsdækkende organisation. Landsmødet for mig er en fantastisk mulighed for at lære, opleve og måske være med til at forme et mere socialistisk Danmark.

KOM OG VÆR MED!

Landsmødet 2018 foregår på Høje Taastrup Gymnasium den 13.-15. april.

Som alle SUF's stormøder er Landsmødet åbent for alle medlemmer af SUF, der alle har stemme- og taleret ved mødet. Så hvis du er medlem af SUF, håber vi også på at se dig, til en vigtig, hyggelig og aktivistisk weekend!

Se mange flere praktiske informationer her: ungdomsfront.dk/kalenderopslag/landsmøde-2018

Foto: SUF

NYT MEDLEMSSYSTEM PÅ TRAPPERNE

I slutningen af april åbner Enhedslistens nye medlemssystem. Det lyder måske kedeligt, men det får betydning for alle Liste Ø's medlemmer. Og hvorfor så det? Rød+Grøn har spurgt Nina Ericsson, der står i spidsen for projektet.

● **Landsorganisationen**
Simon Halskov, Rød+Grøn

Hvorfor skal vi have nyt medlemssystem nu?

- Vores nuværende kartotekssystem er gammelt. Vi kan ikke vedligeholde det længere, blandt andet fordi Jakob Nicolaisen, som er teknikeren bag det, er udroteret. Samtidig er vi gået over til et nyt hjemmesidesystem, som det nye medlemssystem kan spille sammen med på en helt ny måde. Vores datasikkerhed vil også blive øget.

Hvad kommer det nye system til at betyde for medlemmerne?

- Først og fremmest får vi hver vores side - med profilbillede, hvis man ønsker det - hvor vi selv kan redigere vores oplysninger. Så hvis man skifter adresse, mail eller telefonnummer, kan man bare selv gå ind og ændre det på sin profil. Hvis man har en allergi eller er vegetar, kan man også notere det på profilen. På den måde behøver man ikke at minde folk om det ved hvert eneste arrangement.

Hvis nu man ikke føler sig så teknisk kyndig, kan man så stadig ringe til Landskontoret og få hjælp?

- Man kan altid ringe og få hjælp. Og så bliver systemet super brugervenligt, så selv hvis man har lidt computerangst, så prøv det af, eventuelt med en fra Landskontoret i røret.

Hvilken glæde af systemet får de medlemmer, der har tillidshverv i partiet?

- Kontaktpersoner for og bestyrelsesmedlemmer af lokalafdelinger, udvalg og netværk bliver ved med at have adgang til deres egne medlemmer - men fremover i et system, der er meget mere tilgængeligt, brugervenligt og kan mere. Man kan stadig sende sms'er og mails fra systemet, og man kan stadig bruge "Udsend"-løsningen, som rigtig mange er glade for. Og så kan man i systemet tildele folk flere roller. Til hver rolle kan man bl.a. føje bestemt kontaktinfo, så man f.eks. kan notere sin kommunale mailadresse på rollen som kommu-

nalbestyrelsesmedlem. På den måde sikrer vi, at mails bliver sendt til folks relevante mailadresser.

Tror du, det nye system vil få betydning for partiet som helhed?

- Ja, det tror jeg. Især når vi får en ny organisatorisk hjemmeside, som vi kan tilknytte profilerne. Til den tid er det vores tanke, at profilerne kan bruges til debatter på hjemmesiden. Men allerede fra dag et vil det nye system få betydning. Det vil bl.a. blive meget lettere at søge sig frem til, hvem der er kontaktperson i en afdeling, hvem der sidder i byrådet i ens kommune og hvem, der beskæftiger sig med hvad. Vi får fra begyndelsen også et dokumentarkiv, som er langt lækrere end det, der findes på vores forhadte Netforum, som så kan afskaffes.

Kan man være sikker på, at ens data ikke bliver misbrugt i det nye system?

- Ja, der er ikke andre end din kontaktperson, der har adgang til dine oplysninger, og vi opbevarer generelt ikke CPR-numre. I enkelte tilfælde har vi brug for CPR-numre, hvis folk skal være domsmænd eller valgtilfornede. Der vil det nye system faktisk være sikrere, for i stedet for at skulle sende CPR-nummeret på en mail eller ringe og sige det højt, kan man skrive det ind i systemet på en måde, så kun den, det er relevant for, kan se det.

Hvornår får vi det nye medlemssystem at se?

- Vi åbner kort før årsmødet i Bededagsferien. Vi går i luften med en basismodel, og så bliver en masse andre funktioner lagt på efterhånden.

ENHEDSLISTEN Arrangementer Dokumentarkiv Min side **Vilde Storm** ▾

Profil

 Vilde Storm [Redigér](#)

Særligt:
Veganer

Medlemsnr 3000007
E-mail vilde.storm@gmail.com
Mobil 99989796
Telefon
Adresse Torvet 9B
1414 København K
Danmark
Fødselsdato 14/3 2018
Beskæftigelse/Fagfor... JA (Jordbrugsakademikerene)

Medlemskaber

Enhed	Medlemskab	Start	Slut
Enhedslisten	EL Landsmedlemskab	14/3 2018	
Christianshavn	EL Afdelingsmedlemskab	14/3 2018	
SUF Landsorganisationen	SUF Landsmedlemskab	14/3 2018	

Funktioner

Enhed	Funktion	Info	Start	Slut
Enhedslisten	Bestyrelsesmedl.		14/3 2018	
Enhedslisten	Pressenetværk		14/3 2018	

Indlæg til debatten sendes til debat@enhedslisten.dk og må højst fylde 2.000 enheder (inkl. mellemrum). Redaktionen forbeholder sig ret til at forkorte eller returnere indlæg, der overskrider denne grænse. Forfatterens navn angives med navn og lokalafdeling, evt. tillidshverv i Enhedslisten. Indlæg bringes så vidt muligt i det førstkommande nummer, efter det er modtaget.

Redaktionen

ENHEDSLISTENS ARBEJDE DET KOMMENDE ÅR

Enhedslistens rolle

Allan Krautwald,
medlem af Hovedbestyrelsen

Det politiske landskab er i opbrud i disse år. Vi ser en stadig tættere alliance mellem S og DF og det er derfor langt fra sikkert at Enhedslisten kommer til at spille en afgørende rolle i den kommende valgperiode, hvis de skulle vise sig ikke at være flertal for en regering under Løkke.

På årsmødet i 2015 vedtog vi "Enhedslisten vil opbygge fremtidens venstrefløj og styrke de folkelige bevægelser". Det er et arbejde den nye Hovedbestyrelse må sætte sig i spidsen for straks efter årsmødet.

Store dele af befolkningen er enige med os i vores modstand mod afmonteringen af velfærdssamfundet. Vi skal fortsat styrke kritikken af denne politik og gå til valg på vores egen politik, der indebærer markante forbedringer af reformerne af førtidspension og fleksjob, forringelserne af sygedagpenge og SU skal ruller tilbage, kontanthjælpsloftet fjernes og dagpengesystemet genoprettes.

Vi har besluttet at være venstrefløj i vores egen og at stille os i spidsen for en venstreorienteret politik i Danmark – derfor er det for mig vigtigst, at vi nu sætter skub i dette arbejde og lader det munde ud i, hvad VI vil og hvad VI går til valg på. Uanset om vi får 14, 16 eller 18 mandater ved det kommende valg ændrer det ikke grundlæggende ved magtforholdene i den nuværende opposition. Derfor er det vigtigt, at vi forsøger at mobilisere bredt på f.eks. et opgør med fattigdomsreformerne – der er mange mennesker derude, der er optaget af disse spørgsmål og som har organiseret sig f.eks. i Næstehjælperne og Jobcentrets ofre.

Disse krav skal i form af egne forslag klart og tydeligt fremføres forud for det kommende valg, ligesom de skal stilles efter et valg før vi peger på en forhandlingsleder i forbindelse med udnævnelsen af en ny regering. Befolkningen skal kunne forvente at Enhedslisten viser en anden vej end nedskæringsen.

Hovedbestyrelse (HB) og strategi

Line Barfod,
Ydre Nørrebro

En af de vigtige beslutninger på årsmødet er valg af HB. Efter min opfattelse har vi brug for et stærkt HB, der kan sikre overordnede strategiske debatter. Hvordan skaber vi håb og reelle forandringer i samarbejde med bevægelser?

Det er udfordringen. Ikke at dis-

kutere hypotetisk om, hvordan vi vil reagere hvis Socialdemokraterne gør A, B eller C. Hvilke værktøjer vi vil bruge i forskellige situationer afgør vi først når situationen opstår.

Al erfaring viser, at hvis der er usikkerhed om, hvem et parti peger på som statsminister, hvis der stilles ultimative krav mv., så taber det parti hurtigt opbakning under

en valgkamp. Også fordi hele mediedækningen og en stor del af debatten på valgmøder mv. kommer til at dreje sig om det spørgsmål. I stedet for at handle om hvad Enhedslisten politisk kæmper for.

Som jeg har forstået HBs beslutning, så kæmper Enhedslisten for at komme af med Lars Løkke Rasmussen og ved en dronningrunde vil Enhedslisten pege på den mindst ringe statsminister, hvilket i dag er Mette Frederiksen. Vi kommer ikke med ultimative krav eller røde linjer. Men vi har nu klart fortalt, at vi har en veludstyret værktøjskasse. Og et af de værktøjer er at kunne trække støtten til en regering. Det er ikke et nyt værktøj, det har hele tiden ligget i værktøjsskassen, men nu

har vi vist det frem, så alle kunne se det. Og derefter bør det blive i værktøjskassen indtil vi måtte få brug for det.

I stedet skal vi bruge kræfterne på at fortælle om vores egen politik og gennemføre den i praksis. Lokalt, regionalt og nationalt. Der er brug for at vi igen sætter os ambitiøse mål om at blive et langt større parti, der formår at engagere tusindevis af mennesker i at skabe fællesskaber, der kan skabe forandringer. Vi skal skabe bedre vilkår for udsatte borgere, bedre miljø, bedre arbejdsliv og børneliv. Der er rigeligt at tage fat på.

Derfor vil jeg gerne opfordre til at afdelingerne drøfter, hvad man ønsker HB skal lave og hvem man så ønsker at få i HB.

Morten Kabell-sagen

Karl Nielsen,
Kerteminde

Nu skal vi i Enhedslisten passe meget på, at vi fremover har ultrarent mel i posen.

Så vidt jeg ved, er Enhedslisten nu Danmarks 4. største parti. Og det er vi jo, bl.a. fordi vi gang på gang, når der diskuteres politik på Christiansborg på tv hører gentaget: "Undtagen Enhedslisten!"

Helt på gadeplan ved folk, at vi ikke stemmer for på alt det borgerlige lort, der fremføres.

Og helt på gadeplan: I en lille konservativ by som fx Kertemindes byråd, hvor end ikke SF eller Socialdemokratiet har noget som helst med socialisme at gøre, har vi en Enhedslistekvinde siddende, der arbejder solidt og godt.

Derfor er det ikke rart, at man som medlem af Enhedslisten gentagende gange skal høre:

"Jamen, I er jo lige så falske og griske som alle de andre politikere!"

I øvrigt synes jeg ikke, at Carl Holst-sagen har noget med os at gøre. Han er jo venstremand!

Om HB's arbejdsplan

Grethe Bidstrup,
Vanløse

Tak for Årsmødehæftet, og især tak for Arbejdsplanen! Fordi det stagnerende medlemstal problematiseres. Fordi alle aktiviteter IKKE er fastlagt på forhånd. Fordi der er fokus på fastholdelse af medlemmer. Fordi der tales om åbne, inddragende møder. Fordi der tales om udadvendte aktiviteter og ændring af mødeformer. Og fordi der lægges op til et øget samarbejde med venstrefløj.

Arbejdsplanen giver nyt håb om at skabe en større bevægelse i Enhedslisten og dermed på venstrefløj.

Alt for meget er i for lang tid blevet problematiseret, serveret og udført af medlemmer, der færdes i/eller udfører parlamentarisk arbejde. Det smitter af på lokalafdelingerne, der også retter blikket mod parlamentariske emner. Resultat: hvad skal jeg komme til møde for, når alt er planlagt på forhånd, er der så overhovedet plads til nye ideer

og ærlig vrede over kapitalismens stadig mere undertrykkende udspil?

Ja, vi har også et lavt fremmøde/deltagelse i lokalafdelingerne. Konkurrencesamfundet, der lægger beslag på hjem, arbejde og fritid for unge og børnefamilier er et af problemerne.

Men vores forældede og alt for velorganiserede mødeformer er et andet problem. Og det kan vi gøre noget ved. Så hvis alle vi

velmenende og velorganiserede mennesker træder tre skridt tilbage, og overlader rummet til de oprøvede, kan det kun virke motiverende for dem, der ikke normalt taler så højt.

Kort sagt: giv plads til medlemmernes og øvrige borgeres spørgsmål og frustrationer. Så dukker der nogle brugbare og relevante svar op, der kan danne grundlag for mere bevægelse og fællesskab på venstrefløjen.

Taber vi pusten?

Erik Lützen,
Odense

"Er Enhedslisten ved at tabe pusten", spørger Birger Thamsen i sidste Rød+Grøn. Noget tyder på det. Jeg foreslog i december, at vi

skulde bede kirkeministeren om en samtale, så vi kunne få at vide, om hun er moralsk eller dobbeltmoralisk i forholdet til homoseksualitet. Det vil måske interessere pressen, hvad hendes holdning er.

Derfor er vi med i det nye bevillingssystem for uddannelser

Eva Flyvholm, uddannelsesordfører, og Bruno Jerup, tidl. barselsvikar som uddannelsesordfører

I november 2017 indgik alle folketingets partier, også Enhedslisten, en aftale om et nyt bevillingssystem for de videregående uddannelser. Det er nøglen for hvordan penge fra staten fordeles til universiteter, professionshøjskoler og erhvervsakademier. Vi var med til at lave aftalen, fordi det nye bevillingssystem er en forbedring versus det gamle taxametersystem. En større andel af pengene bliver nu fordelt på grundtilskud og taxameter som vi er glade for, og en mindre andel af pengene afhænger af færdiggørelse og resultat som vi er kritiske overfor.

Det var også vigtigt for os, at aftalen gør op med dele af fremdriftsreformen. Den såkaldte "fremdriftspant" som har givet problemer for studerende og universiteter fjernes, og universiteterne får bedre mulighed for selv

at forvalte kravene. Vi synes stadig tidsgrænserne er for stramme. Men ser det som en klar forbedring, at færre penge er bundet til hvor hurtigt de studerende skal gennemføre. I det gamle taxametersystem var 10% af pengene bundet op på færdiggørelse og det ville stige til 17% på grund af fremdriftsreformen. Med det nye system bliver det kun 3,75% af det samlede tilskud der afhænger af gennemførelse og hastighed, og der gives tillæg for studerende med sygdom eller handicap. Der indføres også et tilskud til mindre uddannelsessteder i landområder.

Men der er også problemer i aftalen. De borgerlige partier har fx insisteret på et resultattilskud hvor de beskæftigelsesgraden for færdiguddannede, får betydning for en mindre pulje af pengene. Det er helt håbløst at måle uddannelse på den måde, og både under forhandlingerne, i pressen og ved den kommende behandling i Folketinget, har vi gjort det klart, at vi er lodret imod beskæftigelsesdelen og ønsker at få den

fjernet helt. Men når man indgår en bred aftale, som omfatter hele Folketinget, er det svært at undgå, at der er ting med som ikke er vo-

res kop te. Det bør dog ikke betyde, at vi ikke kan indgå i en aftale der samlet set rykker i den rigtige retning.

For en solidarisk udligning

Helge Bo Jensen, medlem af HB og kommunalbestyrelsen i Albertslund, og Mikkel Warming, medlem af HB og fhv. socialborgmester i København

Kort før kommunalvalget dukkede der pludselig et færdigt EL-udspil til en udligningsreform op. Finn Sørensens som ordfører sendte det til orientering til HB. Som HB-medlemmer havde vi ikke hørt om arbejdet – eller havde fået mulighed for at diskutere indholdet.

Hovedproblemet er imidlertid indholdet i udspillet. Dels tilføres i alt 10 mia. mere i bloktilskud til kommunerne – men blot fordelt efter indbyggertal. Altså uden sociale hensyn.

Dels afskaffes hovedstadsudligningen. Det betyder at der flyttes store summer fra hovedstadsområdet til kommuner uden for hovedstadsområdet. Men igen fuldstændigt uden sociale hensyn.

Det virker som om de der har lavet udspillet har ædt myten om at hovedstadskommunerne generelt er rige – og at resten af landet snydes af udligningssystemet. Så enkel er virkeligheden ikke.

1) De største sociale uligheder findes i hovedstadsområdet – alene det er et godt argument for en særlig hovedstadsudligning.

Lidt fortegnet kan man sige at virksomhedsejerne bor i Hørsholm og Gentofte, mens virksomhederne fx ligger på den københavnske vestegn eller i Københavns kommune.

2) Den største fattigdom og de største sociale problemer findes langt fra kun i provinsen. Faktisk findes 7 af de 10 kommuner i landet med størst social belastning på den københavnske vestegn (Brøndby, Ishøj, Albertslund, Høje Taastrup, Herlev og Ballerup). De øvrige tre er Lolland, Langeland og Guldborgsund. København er nr. 15 på listen.

Vi er forhåbentlig enige om, at også disse kommuner skal kunne tilbyde en ordentlig skolegang til vores børn eller reel omsorg for vores ældre, ligesom i andre dele af landet. Det får vi ikke med dette udspil. Det giver flere penge til nogle af landets rigere kommuner end til de fattigste. Derfor forstår vi ærlig talt ikke Peder Hvelplunds og Søren Kolstrups tirader i sidste nr. af R+G.

Ønsker vi ikke alle et reelt solidarisk udligningssystem?

(Ved en fejl blev Finn Sørensens krediteret for dette debatindlæg i februarnummeret. Redaktionen beklager fejltagelsen.)

KLIMA OG MILJØ

Vores smukke klode mishandles

Christian Juhl, MF

Der er ikke meget positivt at sige om den globale udvikling.

Klimaproblemerne truer i en grad som aldrig før.

Verden er blevet mere ulige. De 8 rigeste mennesker ejer ligeså meget den fattigste halvdel af klodens befolkning.

Korruption, skattely og svindel har et omfang, så det ville kunne fordoble verdens udviklingsbistand. De multinationale selskaber har magt som aldrig før.

60 millioner mennesker er på flugt. Mange af dem lever i flygtningelejre, og får kun halvdelen af den nødhjælp, som FN mener, skal til for at overleve.

Lederne i EU kan ikke finde ud af at fordele de 2-3 pct. af flygtningene, som når hertil. De kan heller ikke finde ud af at bidrage til at løse konflikterne, f.eks. mellem Israel og Palæstina. Men de rige lande kan finde ud af at opruste og bruge endnu flere penge på kampfly, bomber og granater.

Det samlede salg af våben udgjorde sidste år 384 milliarder USD.

Regeringen har vedtaget mere end 60 stramninger overfor flygtninge og indvandrere. Ikke engang FN's 500 kvoteflygtninge, der har særligt vanskelige forhold, vil regeringen tage imod.

Vi ligger på det laveste niveau for dansk udviklingsbistand i mere end 20 år.

Regeringen har i sin nye strategi for udvikling bildt sig selv ind, at erhvervslivet kan redde 3. verden.

Mere egeninteresse og mindre retighedsbaseret og fattigdomsorienteret hjælp. Ja, og nogle vil frigøre Danmark fra internationale aftaler – bl.a. om menneskerettigheder.

Der er små lys i mørket. COP-mødet i Paris om klimaet var et fremskridt. 122 lande har i FN-regi vedtaget et forbud mod atomvåben og FN's 17 verdensmål vil forandre verden, hvis vi realiserer dem. Kravene er revolutionære, sagde daværende formand for FN, Mogens Lykketoft i 2015.

En realisering af dem kræver efter min mening et opgør med den grådige kapitalisme, som har alt, alt for meget magt på vores smukke klode, hvor alle kunne have det så godt som vi. Vi har behov for at samle alle, der vil være med til at stoppe galskaben.

Grønne kandidater!

Øivind Larsen,
Kerteminde

Har vi i EL et problem med den grønne del af vores identitet? Hvis ja, så kan man håbe på, at det nye grønne program retter op på det.

Da jeg læste spidskandidatinspiranternes præsentation af sig selv igennem, lavede jeg samtidig en lille statistik over, hvilken vægt der blev lagt på grønne temaer:

30 kandidater, svarende til 50%, udtaler intet

17, svarende til 30%, nævner miljø i en bisætning

9 – 13% i et par sætninger

3 – 5% i ét afsnit eller mere af præsentationen

Altså 80% der ikke inddrager det seriøst. Sidste år var det endnu ringere med 85%.

Man kunne håbe på, at en af forklaringerne er, at vi alle i det rød-grønne parti tager det grønne som en selvfølge, der pr. automatik skal have meget høj prioritet. Men man kunne også frygte, at det rent faktisk ikke fylder ret meget i mange toneangivende partikammeraters bevidsthed. De vil så nok være tilbøjelige til at bøje af i den grønne kamp.

Bogbrænding i Lyngby?

Bent Jørgensen,
Vordingborg

På Lyngby-Tårnbæk Kommunes genbrugsplads ses et overflods-samfunds bortkast af fuldt funktionelle ting og sager, en nutidig "køkkenmødding", der kan fortælle hvor forskelligt materielle goder værdsættes, alt efter bopæl i landet.

Jeg vil vove at påstå, at ud af

det kasserede på denne plads vil der kunne møbleres en bolig dagligt, som en del familier ville være lykkelige for, i modsætning til den nærliggende Handelsstandsforening, for hvem et evigt accelererende forbrug er den naturlige målsætning, ja nærmest et politisk mål, der kan samle borgere og politikere i kommunen.

Men sådan behøver det ikke være. På genbrugspladsen i Næst-

ved har kvalmen over den evige destruktion resulteret i et genbrugs-supermarked til glæde for primært fattige familier, men også til et mere meningsfuldt arbejde for de ansatte på genbrugspladsen. Omsætningen her tælles i millioner, bl.a. til at lønne de ekstra stillinger der er opstået med butiksdriften.

Men at målet for destruktion ikke er fuldt endnu i Lyngby, oplevede jeg ved mit sidste besøg på genbrugspladsen, hvor der over en af containerne nu stod "Bøger", og ganske rigtigt, den var allerede næsten fyldt til randen med bøger, hvorefter min bogreol bl.a. blev forøget med værker af Georg Brandes, men af egen erfaring kan jeg da foreslå endnu en container med skiltet "Bruun-Rasmussen".

I dagbladet Sjællandske, d. 7. februar, kan man læse, hvordan man i det sydsjællandske område tager ordet genbrug alvorligt med det fælleskommunale affaldsselskab, Affald Plus, der står for to faste butikker i Næstved og Rønede, med en omsætning på ca. 4 millioner i 2017, hvortil kommer de såkaldte Plusmarkeder på genbrugspladserne med yderligere 2 millioner i 2017. Disse aktiviteter medfører ni fuldtidstillinger på årsbasis, fordelt på 14 personer, og som bonus, sparet kontanthjælp m.m. på ca. en kvart million årligt. "Vores aktiviteter giver masser af liv og sparer samtidig mange ressourcer", lyder det fra Allan Johansen, selskabets genbrugs- og udviklingschef.

(Forkortet af redaktionen.)

INTERNATIONALT

Enhedslisten svigter Syriens folk

John Graversgaard,
Aarhus

Vores udenrigspolitiske ordfører Nikolaj Villumsen forklarer i RG "vores Syrienspolitik". Det lykkes ham at tale om krigen i Syrien uden at nævne de 2 store elefanter i rummet. Det er jo ganske imponerende men også pinagtigt og tragisk.

Washingtons årelange planer og støtte til islamister for at bekæmpe den suveræne stat Syrien nævnes ikke med et ord. Politisk islam i form af Muslim Brotherhood og jihadistiske Al Queda relaterede oprørsgrupper nævnes ikke med et ord.

Men ikke desto mindre fremturer Nikolaj Villumsen med forslag om "No fly zone" i Syrien ligesom i Libyen. Det er jo katastrofalt og jeg håber ærligt talt at vi snart får en ny udenrigsordfører.

Vi får mere og mere dokumentation om hvordan især USA og Golfstaterne, men også Israel og Tyrkiet har stået bag terroristgrupper i Syrien og givet dem våben, forsyninger, finansiering og efterretningsmæssig støtte. Det er så klart at selv medier som Newsweek skriver om det.

Nikolaj Villumsen taler om deling af Syrien. Vi så med Libyen krigen og Irak krigen, hvordan man blæser på Folkeretten, og at FN er et redskab for stormagterne. Syrien er den sidste sekulære nationalstat som er mål for USA's angreb på den såkaldte "ondskabens akse". Libyen og Irak er i opløsning og religiøs sektarisme ødelægger samfundene. Har vi ikke set flygtninge nok fra Syrien? Er det ikke på tide at det Syriske folk får fred til at løse sine egne problemer uden imperialistisk indblanding i form af støtte til politisk Islam?

Medlemstal

Enhedslisten havde den
15. marts 9.090 medlemmer.

Villumsens russerskræk

Per Markmøller,
Lolland

Det er helt ude af proportioner når Nikolaj Villumsen i et interview i R+G 96 kalder Rusland et 'brutalt diktatur' og ligestiller landet med Saudi Arabien.

I Rusland må kvinder køre bil. Og de gør det! I Rusland må kvinder gå til fodboldkampe uden at skulle være ifølge med en mand eller være tildækket. I Rusland kan en kvinde forlade sin mand hvis han f.eks. drikker for meget (og det er rigtig mange der gør). Alt det kan man ikke i Saudi Arabien.

Jeg har opholdt mig som rejseleder i Rusland det meste af sommeren og meget af efteråret 2017. Og jeg befandt mig ikke i noget 'brutalt diktatur'. Rusland er et relativt frit land sammenlignet med verdensgennemsnittet. Befolkningen kan man tale frit med og de diskuterer indbyrdes mange forhold. Det arbejdende folk eller de intellektuelle er ikke mere overvåget end hos os. Jeg kunne frit holde mine oplæg og foredrag for mine gæster uden at skulle passe

på hvad jeg sagde. Det kunne unge russere også.

Der er store problemer i Rusland. Den største svøbe er korruptionen, der ligger som en dyne hen over det russiske samfund. Folk er godt trætte af det. Der har været milliondemonstrationer i 23 større byer mod korruptionen. Og protesterne fortsætter. Den russiske regering og parlamentet har vedtaget love der stigmatiserer homoseksuelle, transseksuelle og transkønnede. Og jeg håber der bliver rigtig mange protestaktioner imod det ved VM i fodbold til sommer ligesom der var ved Vinter OL i Sochi 2014. Der er også minoritetsproblemer f.eks. på Krim som for nyligt er vendt hjem til Rusland igen.

Men at kalde Rusland et 'brutalt diktatur' vidner om total mangel på nøgtern dømmekraft fra Villumsens side. Det er lige før han overhaler forsvarsminister Claus Hjort i russerskræk.

Al den protest og de demonstrationer jeg har nævnt viser at Rusland ikke er et 'brutalt diktatur'.

Vi er tættere på en atomkrig end nogensinde

Poul Eck Sørensen, Esbjerg, formand for Esbjerg Fredsbevægelse

Jeg kan godt forstå det, hvis du tænker. Det er for langt ude. Men prøv at læse artiklen fra New York Times d. 16/1 - 2018: "Pentagon Suggests Countering Devastating Cyberattacks With Nuclear Arms."

Her beskrives hvordan Pentagon, hvis USA bliver udsat for et voldsomt cyberangreb, foreslår, at man må kunne straffe med atomvåben.

Man har ikke beviser på et cyberangreb fra Rusland, men det nævnes så tit, at det efterhånden er blevet en sandhed alligevel.

Tanken om en begrænset atomkrig mod Rusland var jo årsagen til at præsident George W. Bush i 2001 opsagde den såkaldte

ABM-traktat fra 1972, traktaten for anti-ballistiske missiler. Herefter har USA placeret anti-missilsystemer rundt om Rusland, da man i USA tror, at man på den måde kan ramme Rusland med atomvåben uden selv at blive ramt af dem. Siden opsigelsen af ABM-traktaten har USA bygget sin atomdoktrin på NUTS, Nuclear Use Theory.

Våbenindustrien og private hærhæder skal tjene penge og de er ligeglade med menneskeliv, blot de kan sælge flest mulige våben og det kræver bestikkelse og krig (kilde f.eks. filmen: The Shadow World <http://filmcentralen.dk/alle/film/shadow-world-bag-om-den-internationale-vaben-handel#>), så derfor nedsættes tærsklen for, hvornår en krig / atomkrig kan startes.

Drømmer Enhedslisten om EU?

Jesper Mobeck,
Roskilde

Nikolaj Villumsen udtaler til Fyns Stiftstidende 15/1: "Folkebevægelsen har en afstemning om udmeldelse af EU på dagsorden. Det er ikke et emne der står øverst på Enhedslistens ønskeliste!"

Hvad står så øverst på Enhedslistens ønskeliste for et evt. nyvalgt parlamentsmedlem i 2019? Ja, det forlyder at Nikolaj til P1 har udtalt, at EU skal have en chance? Er det virkelig sandt, at Enhedslisten fuldt og fast tror på at parlamentsmedlemmer, der ikke kan stille forslag til EU's politik, kan få kommissionen til at fremsætte ændringer af radikal betydning? Ændringer der forudsætter at kommissionen i enighed tager initiativ til at lave Romtraktaten om?

Hvad er det i EU's forhistorie og aktuelle nutid der gør, at EU skal have en chance?

EU's anerkendelse af Kroatien, som indledningen til opløsningen af Jugoslavien? EU's redningsplan for Grækenland og Spanien?

EU's forlængelse af tilladelserne til at bruge Roundup?

EU's nye planer om at øge militær forskning?

EU's sociale søjle, som de snakker om medens finanspagten implementeres?

EU fælles front mod fattigdom og højre radikalisering?

EU's fælles løsning af flygtningeproblemer?

EU's aftale med Marokko om at fiske i havet ud for Vestsahara?

EU's meget fordelagtige handelsaftale med Israel? Israels største samhandelspartner!

For mange drømmer om et EU; om hvor godt det kunne blive! Men se det i øjnene: EU er ikke godt for andre end de, der har rigeligt i forvejen! Realiteterne er at EU med kommissionen i spidsen er udtryk for et flertalsvælde, et diktatur i demokratiske fåreklæder!

EU's / Kommissionens neoliberalistiske politik skaber problemerne, øger fattigdommen både socialt og kulturelt! EU er problemet ikke løsningen! Et Daxit, på linje med Folkebevægelsens ønske, er hvad Enhedslisten skulle støtte op om! EU / kommissionen giver ikke os en eneste chance!

I vores program er en udmeldelse af EU fremhævet og mig bekendt har intet årsmøde ændret denne del af programmet!

Hvad mener du, Nikolaj?

Per Kristensen,
Roskilde

I avisen Arbejderen 1. februar har Nikolaj Villumsen en artikel om Tyrkiets bombninger i Afrin! Krigen i Syrien fortsætter med at udvikle sig!

Nikolaj skriver at YPG/kurdere har befriet Afrin fra Assad regimet! Som jeg forstår artiklen i Arbejderen støttede Nikolaj fra begyndelsen, imod folkeretten, YPG i kampen mod Assad under det såkaldte 'demokratiske forår', der har lagt Syrien og Libyen i ruiner. Nikolaj skriver: "Afrin-området blev i 2012 befriet fra Assad-regimet af de kurdiske selvforsvarsstyrker". Ordet 'selvforsvarsstyrker' virker

lidt selvmodsigende i ovenstående sammenhæng? Nu er borgerkrigen i Syrien temmelig indviklet, men jeg troede faktisk at YPG gik til kamp imod IS og ikke imod Assad, som Nikolaj her påstår? YPG udfyldte måske et militært tomrum efter Assad-styrkerne? Og nu d. 19. feb. går syriske tropper mod nord for at støtte YPG. Forvirret?

Senere i samme artikel skriver Nikolaj: "Danmark bør bakke op om vores allierede og kritisere det tyrkiske angreb, der ikke alene er et brud på folkeretten, men også en svækkelse af kampen mod Islamisk Stat."

Giver det mening? I det ene øjeblik er der 'noget' der hedder

folkeretten og i det næste er der ikke! Er folkeretten et tag selv-bord for Nikolaj? Når YPG's mod-stander om territorie i Syrien hedder Assad, så må der gerne angribes, men når Tyrkiet angriber YPG, ja, så er det brud på folkeretten!

Hvordan støtter vi kurdernes kamp? Det gør vi ikke ved at støtte afstemninger om løsrivelse og støtte til krig begrundet i historisk uretfærdige grænsedragninger, men gennem dialog om fx

selvstyreområder. Kun Israel støttede kurdernes ønsker om løsrivelse i Irak! En balkanisering af Mellemøsten er kun i USA's og Israels interesse! IS er elimineret i Syrien og USA fastholder op til 13 militære baser i 'det kurdiske' område.

Vi bør studere Geneve konventionerne meget grundigt og fastholde at disse overholdes af alle parter! En dag kan vi selv få brug for deres beskyttelse!

ENHEDSLISTEN

Generalforsamling i Faaborg-Midtfyn

6. maj kl. 13. Fælleslokalet, Sybillesvej 82, Korinth

Kontakt Kirsten Lundgaard for mere info.

Tlf.: 30430583. Mail: kulu@post.tele.dk.

NYT FRA HOVEDBESTYRELSEN

Partiskat, netmedie og beretninger

Hovedbestyrelsesmødet i Aarhus den 24. februar var et endagsmøde og bar præg af, at det var det næstsidste inden årsmødet på den måde, at en masse drift i forhold til afviklingen af et godt årsmøde skulle på plads.

Gunna Starck, Medlem af Enhedslistens hovedbestyrelse

Der var ikke de store politiske diskussioner, men vi fik vurderet indsatsen i regions- og kommunalvalgkampen efter at have modtaget en række tilbagemeldinger fra de ansatte samt afdelinger og regioner.

Der blev også vedtaget et kommissorium og nedsat en arbejdsgruppe vedrørende partiskat, da hovedbestyrelsens

vedtagelser og de nuværende vedtægter giver tvivlsspørgsmål i afdelingerne og ikke er fyldestgørende.

Arbejdsplanen rummer ikke mange store partidiskussioner – globalisering og borgerløn – belært af erfaringen om, at man lokalt ofte har behov for andre diskussioner og aktiviteter, end de centralt besluttede.

Der lå et forslag fra arbejdsgruppen vedr. et netmedie, som hovedbestyrelsen efter en drøftelse besluttede at sende videre som sit forslag til årsmødet, så der vil ligge to forslag.

Ligeledes forelå der en hovedbestyrelsesberetning og en økonomiberetning.

Førstnævnte var blevet til efter et grundigt forarbejde af den nedsatte skrivegruppe med flere drøftelser undervejs i forretningsudvalget. Den proces betød så

også, at der i modsætning til sidste års tumultariske beretningsproces kun var få kommentarer, ændringsforslag og tilføjelser.

Økonomiberetningen blev også stort set uændret videresendt til årsmødet. Det gjaldt ligeledes her, at økonomigruppen havde gjort forarbejdet. Beretningen går ikke ned i de enkelte tal – de fremgår af regnskab og budget, men indeholder nogle overordnede betragtninger på udviklinger, opmærksomhedspunkter og dispositioner.

Hovedbestyrelsen diskuterede også årsmødets placering, når der ville blive to valg (EP og sandsynligvis FT) i løbet af foråret. Diskussionen stod med mellem at lægge årsmødet i pinsen eller to dage i september, og hovedbestyrelsen besluttede med stemmerne 11-9, at det bliver i september.

Har du en EU-kandidat i maven?

Indtil 30. april kl. 12 er der mulighed for at melde sig som kandidat til plads 5-14 ved det kommende EU-parlamentsvalg. På årsmødet placeres kandidater på plads 1-4, og i løbet af maj sammensætter EU-kandidatudvalget en bredt sammensat liste fra plads 5-14 på baggrund af de opstillede kandidater.

Du behøver ikke at være en EU-nørd eller en debat-veteran på forhånd. Alle EL's kandidater til EU-parlamentsvalget bliver klædt grundigt på med både EU-stof og debattræning.

Vil du stille op, så send en mail med navn, alder, bopæl, uddannelse og beskæftigelse til mads.h@enhedslisten.dk. Har du spørgsmål, er du naturligvis også meget velkommen til at skrive.

Ledige stillinger

Ledelsessekretær/adm. medarbejder (barselsvikar)

Vi søger en engageret og velstruktureret medarbejder til et 10-måneders vikariat på Enhedslistens landskontor. Halvdelen af tiden vil du sidde i vores reception og svare på henvendelser pr. mail og telefon. Derudover får du det daglige ansvar for forberedelse og opfølgning på de ugentlige og månedlige møder i Enhedslistens forretningsudvalg og hovedbestyrelse.

Kampagnemedarbejder til forberedelse af EU-valg

Du vil blive tovholder og projektansvarlig for udarbejdelsen af kampagnen. Stillingen er på 37 timer om ugen og har tiltrædelse 1. juni 2018 og ophører 1. juli 2019.

Velfærdspolitisk rådgiver

Du kommer særligt til at arbejde med social- og ligestillingspolitik og vil indgå i et velfærdsteam, der understøtter folketingsgruppens arbejde. Stillingen er på 37 timer om ugen.

Læs meget mere om alle tre stillinger på: org.enhedslisten.dk/job.

Landsmøde i netværket for Kunst- og Kulturarbejdere i Enhedslisten

7. april kl. 12.30-17.

Dansk Jødisk Museum, Proviantpassagen 6, København

Program:

12:30-13:30: Rundvisning på det Jødiske Museum.

13:30-14:00: Kaffe og sandwich i Enhedslistens lokaler i Provianthuset.

14:30-15:00: Velkomst ved Enhedslistens kulturordfører Søren Søndergaard og beretning om arbejdet siden sidst.

15:00-16:30: Medieforlig, oplæg og diskussion.

16:30-17:00: Kommende initiativer, brainstorm.

Tilmelding senest 4. april til sonja.jacobi@ft.dk.

Netværket er åbent for alle skabende og udøvende kunstnere i Enhedslisten. Hvis du vil vide mere om arrangementet, kan du kontakte Søren Søndergaard, kulturpolitisk ordfører for Enhedslisten (33 37 50 04) eller Sonja Jacobi, kulturpolitisk medarbejder (33 37 50 57).

Hvem skal have årets græsrodspris?

Sidste år fik Næstehjælperne prisen. Før det var det Godhavnsdrengene. Hvem fortjener at få Græsrodsprisen i 2018? Har du forslag til græsrodder, der fortjener et skulderklap og 10.000 kr. fra Rød Fond, så skriv til roedfond@enhedslisten.dk. Vi skal have dine forslag senest den 1. april kl. 12.00.

Sommeruniversitet i Østrig

11.-15. juli. Wien

En gang om året organiserer European Left og det europæiske tænketanksnetværk transform!europe et sommeruniversitet, der samler unge aktivister og medlemmer af europæiske venstrepartier og sociale bevægelser for at diskutere dagens politiske og sociale spørgsmål i plenum, på seminarer, i workshops mv.

Sommeruniversitetet organiseres i år på lokalt plan af KPÖ – det østrigske KP – samt andre på den østrigske venstrefløj. Det er krisen og konflikterne i Europa og globalt samt situationen for den europæiske venstrefløj, der er hovedfokus i år. Mottoet er: "A Dialogue for Progress in Europe".

Der tages også udgangspunkt i, at det er 200-året for Marx' fødsel, 100-året for afslutningen af 1. Verdenskrig og 50-året for oprøret i 1968. Junge Grüne og Junge Linke organiserer et særligt program for unge i forbindelse med sommeruniversitetet, især henvendt til medlemmerne af the Young European Left.

Info om tilmelding, priser og andet kan findes på www.european-left.org eller hos Inger V. Johansen, EuropaPolitisk Udvalg/EPUE: inger.v.johansen@macinfo.dk.

Enhedslisten søger repræsentant til Det Danske Kulturinstitut

Kulturinstitutet er en selvejende institution som skaber dialog, udveksling og gensidig inspiration mellem Danmark og udlandet inden for et bredt kulturelt virkefelt (se dankultur.dk).

Repræsentantskabet mødes en gang om året, og man vælges for en fire-årig periode. Næste møde er 30. maj.

Send en ansøgning til johanneskriver@enhedslisten.dk senest d. 13. april. Forretningsudvalget vil derefter udpege Enhedslistens repræsentant.

BOGUDGIVELSE: KÆRLIGHED I KRIG OG KAOS

Mennesker mødes, og sød musik opstår. Sådan går det også i den historie, som Aksel V. Carlsen har samlet om sine forældre Erik og Dusja. Det er en fortælling om menneskeskæbner, der på vidt forskellig baggrund mødes midt under 2. verdenskrig.

Lole Møller, Rød+Grøn

Dusja bliver bare 17 år gammel tvangsforflyttet fra den lille ukrainske landsby Krinitjnoje. Lige inden krigen var livet ellers begyndt at se lysere ud efter år med hungersnød og kollektivisering. En dag bliver hun af den tyske besættelsesmagt sat på en godsvogn og fragtet til en arbejdslejr i Rostock under dansk administration.

I København er Erik på jagt efter arbejde. Han får en læreplads inden for herreekvipering. Efter endt læretid er det ud af vagten igen. Tiden går med småjob, besøg på kontrolstedet og politisk aktivitet i DSU.

En onkel fortæller, at der er arbejde at få hos en dansk entreprenør, der står for oprydningsarbejde i Rostock. Erik bliver en af de 'emigranter', der tager sydpå for at få civilt arbejde. Der krydser Eriks og Dusjas veje hinanden. Siden følger vi deres dramatiske rejse til Danmark på falske papirer. Vi hører om deres politiske engagement i DKP og fredskampen i efterkrigsårene, siden om emigrationen til Sovjetunionen i 1956 og mange års arbejde ved Radio Moskva. Og endelig rejsen tilbage til Danmark i 1994.

Storpolitiske forandringer påvirker menneskers liv dengang som nu. Der er brug for fortællinger om, hvordan mennesker midt i krigens gru kæmper for at holde fast i en slags hverdag og hjælpsomhed.

Aksel V. Carlsen:
"Kærlighed i krig og kaos"
Forlaget Frydenlund

NY I ENHEDSLISTEN

» Det nuværende politiske landskab er præget af mangel på ligeværd og tolerance. Det kan være farligt, fordi der er en tendens til en stadig mere passiv offentlig meningsdannelse. Det er vigtigt, at den brede offentlige debat ikke forfalder til udelukkende at være et forum for dem, der råber højest. Derfor har jeg meldt mig ind i Enhedslisten, så jeg kan være med til at støtte et parti, der er talerør for dem, der ikke bliver hørt.«

Jens Grelck
24 år, Østerbro

PurePrint® by KLS – Produceret 100 % bionedbrydeligt af KLS Grafisk Hus A/S

STØTTET AF
EUROPA
nævnet

EU-artikler er støttet af Europa-Nævnet.